

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 4. szám, 2013. április

*Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház
melléklettel - Sárkánypályázat díjazott novellák!*

Ehavi számunk alkotói:

George Colt, Nyíri Eszter (Stiga), Nibela,
Szén, Kétvirág, Boszorka, adamsoul_96, Norton,
Cyrus Livingstone, Ida, Kapitány, Jimmy Cartwright, Lidércfény HQ

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

A Tales From The Blog horror novellapályázata .....2.

FANTOMAS EMLÉKÉV

Fantomas, a forradalmár? /Cyrus Livingstone/ .....3.

INTERJÚ

Scholtz Róbert: 64 vármegye /Lidércfény HQ/ .....4.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Sárkánypályázás I. helyezett

A megtorlófégyver /George Colt/ .....6.

Sárkánypályázás II. helyezett

Nem eszem többet /Nyíri Eszter – Stiga/ .....9.

Sárkánypályázás III. helyezett

lustitia ante portas /Nibela/ .....10.

NOVELLA

Aki máglyára született /Szén/ .....12.

KONSPIRATOLÓGIA

Az elhallgatott maja kódexek /Kapitány/ .....16.

VERSEK

Mag a hó alatt /Kévirág/ .....18.

Bádog-émlék /Boszorka/ .....18.

Eltört hárfá /adamsoul_96/ .....18.

Ha Chuck Norris megérkezik /Norton/ .....18.

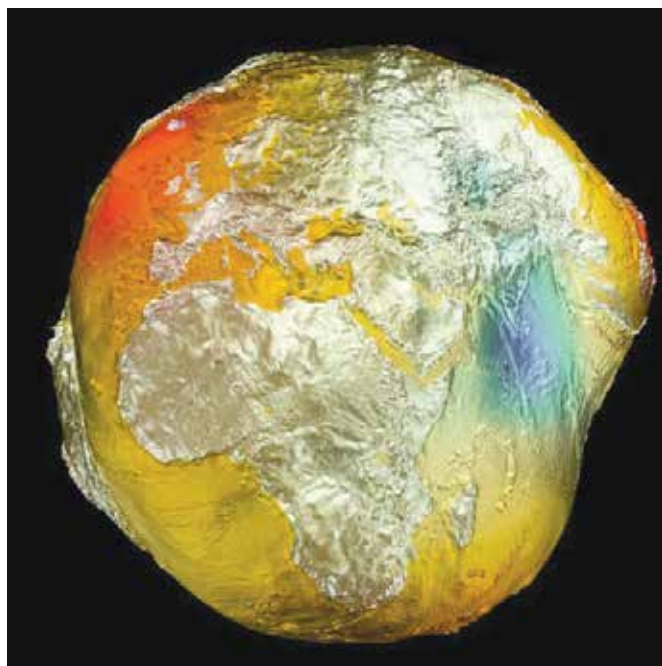
FILMROVAT

Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ .....19.

KÖNYVAJÁNLÓ

Mysterious Universe - Az oligarcha vérvonala /Ida/ 20.

A hónap képe:

Április 22. – a Föld napja

Hírek, pályázatok

A Tales From The Blog horror novellapályázata

A Tales From The Blog horror novellapályázatot hirdet 2013-ban. Pályázatuk célja, hogy felkutassák és egy elektronikus antológiában megjelenési lehetőséget biztosítsanak tehetséges íróknak kedvenc műfajukon belül.

A dolog elég szabad, azonban néhány feltétel mégis csak adott:

- Csakis olyan horror novellákat várnak, melyek még nem jelentek meg semmilyen nyomtatott vagy digitális könyvben, újságban, folyóiratban, e-bookban vagy magazinban.
- Csak magyar nyelven íródott pályaműveket fogadnak el.
- Nevezési díj nincs.
- Csak horror novellákat fogadnak el.
- Minden szerző legfeljebb 3 novellát küldhet be.
- Egy novella minimum 2, maximum 25 oldal terjedelmű lehet, A/4-es méretben 12-es Times New Roman betűtípussal.
- A pályaműveket word-formátumban emailben kell eljuttatni a horrorposta@gmail.com. Az email tárgya **Novellapályázat legyen.**

• Helyesírási és fogalmazási hibákkal teli műveket nem fogadnak el!

• A beérkezett írások szerzői maximum egyetlen kiadott könyvvel rendelkezhetnek!

Beküldési határidő: 2013. június 9 (vasárnap) éjfélig.

Azon írásművek, melyek publikálásra alkalmasak, értékelést nem kapnak, csak egy értesítést, hogy a pályázaton nyertes műként szerepel. Amennyiben nem kerül a kiválasztott írások közé, természetesen néhány mondatos indoklást küldenek.

A nyertes műveket a blog szerkesztősége egy ingyenesen letölthető e-book formájában kiadja. A szerkesztőség semmilyen hasznot nem kíván szerezni a beérkezett művekből!

A legjobbnak ítélt történet írója egy páros belépőt is kap az *Underground Fear - Interaktív Horror Labirintusba*.

Írásra fel!

<http://talesfromtheblog.blog.hu/>

Továbbra is várjuk a nevezéseket a VIII. Lidércfény pályázatra (Orkok és Coltok), melynek beküldési határideje 2013. július 31., éjfélig.

A pályázat teljes kiírása itt érhető el, fontos technikai részletekkel: v2.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_8.pdf

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat VII. évfolyam. 4. szám, 2013. április

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Baptism of Fire - Grzegorz Rutkowski

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Fantomás, a forradalmár?

Julio Cortázar: Fantomas a vámpírok ellen

Cortázar rendhagyó műve 1975-ben jelent meg, amely egyedülálló módon összekapcsolja a regény és a képregény műfaját.

A történet kerete a II. Russel Bíróság 1975-ös, januári ülése Brüsszelben. E testület (amelynek tagja volt Cortezár) a Bertrand Russel angol gondolkodó által kezdeményezett, a Vietnamban elkövetett háborús bűnöket feltáró I. Russel Bíróság munkáját folytatja, ezúttal a latin-amerikai kormányzatok jogsértéseinek kivizsgálását tűzte napirendre (a Bíróság munkájáról és határozatairól részletesen olvashatunk a függelékben).

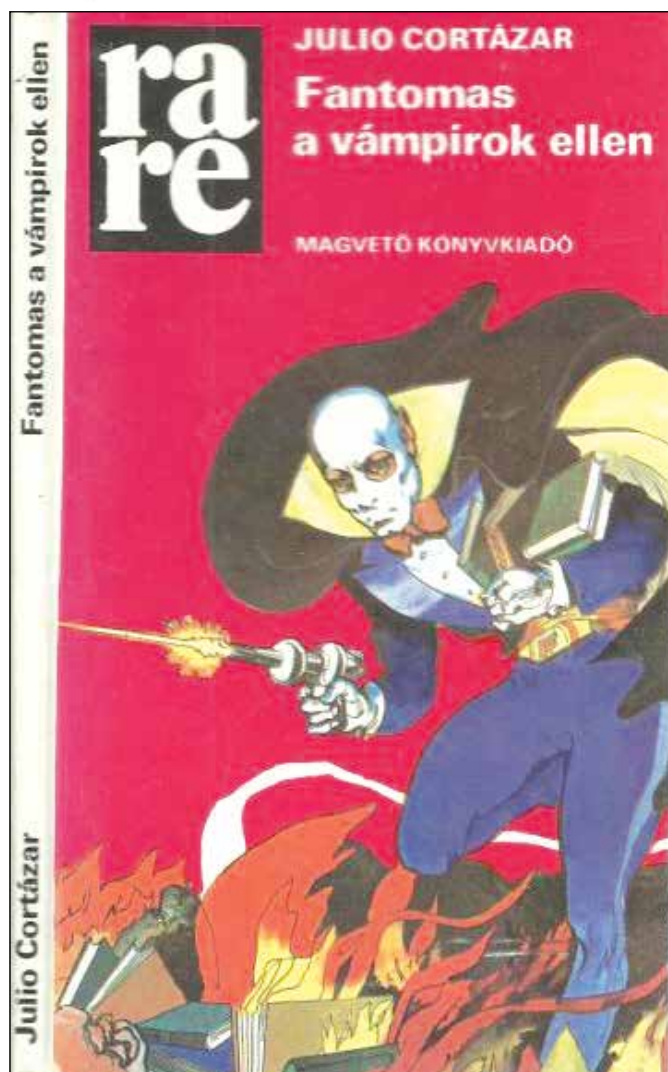
A főszereplő és a narrátor maga a szerző, Cortezár, aki ironikus stílusban kezdi ecsetelni egy fárasztó nap délutánjának eseményeit, amely lényegében egy utazás előkészületeivel zajlik, mígnem a vasútállomáson felkelti az érdeklődését egy színes képregény-füzet, Fantomas legújabb kalandjaival.

A címszereplő persze nem azonos a Pierre Souvestre – Marcel Allain szerzőpáros által megalkotott szuperbűnözővel, hanem egy hatvanas évekbeli mexikói comix-sorozat álarcos hőse, aki Batmanhez hasonlóan, küldetéstudatos, önkéntes igazságtevő.

Innentől kezdve párhuzamosan követhetjük nyomon az eseményeket, felváltva a comix képkockáival, illetve a kisregény fejezeteivel. Fantomas egy fanatikus csoporttal találja szembe magát, akik a könyvtárak és a könyvek megsemmisítését tűzték ki célul. A valóság és a fikció váratlanul egybemosódik, amikor Cortezár megjelenik a képregényben, majd Fantomas is Cortezár otthonában.

Cortezár műve egy dilemma köré épül: hogyan lázadjunk egy rendszer ellen, amelynek mi magunk is részesei vagyunk? Hol kezdődik a forradalom, és hol a káoszt okozó fanatizmus?

A regény üzenete közérthető: a multinacionális vállalatok érdekei és a népek önrendelkezési joga kizárja egymást. Cortezár ezzel nem találta fel a spanyolviaszt, viszont a kötet ismételt aktualitást nyer a jelenlegi

világpolitikai események miatt (pl. Ciprus helyzete).

Úgy vélem, az író sajátosan mutat fityiszt az értelmi-ségi öntudatnak és az arisztokratikus kultúrafelfogásnak azzal, hogy egy képregényhőst vesz a szárnyai alá. Ugyanakkor a szuperhős-kultuszok hurráoptimizmusát is karikírozza, hiszen maguk a képregény-kiadók is kénytelenek elfogadni a piacgazdaság farkastörvényeit; Fantomas tehát nem győzhet, mert ő is a kapitalizmus „terméke”. A történet vége nyitott marad: hősünk újabb küldetése felé száguld.

Összességében egy szürrealisztikus, az abszurditásig elmenő, a *pop-art* stílusjegyeit gátlástalanul felhasználó társadalmi satírárt kapunk, amelyben Cortezár világosan (talán kissé szájbarágósan) állást foglal az írástudók feladatát illetően: kutyakötelességük felnyitni az elkényelmesedett, elfásult, a „gazdasági jólét jelszavaival” elbutított tömegek szemét.

Julio Cortazar: *Fantomás contra los vampiros multinacionales*

Fordította: Dobos Éva

Magvető Könyvkiadó, Budapest 1978.

Cyrus Livingstone

Scholtz Róbert – 64 vármegye

Nemrégiben jelent meg a Szalay Könyvek Kiadó gondozásában Scholtz Róbert első önálló kötete, 64 vármegye címmel. A szerző neve talán nem cseng ismeretlenül a Lidércfény életét követőknek, hiszen Sigynnae néven grafikáival, írásaival már többször megjelent weboldalainkon és az AKF-ben is. Az alábbiakban többek között arról kérdeztük, hogyan is született meg ez a szép és informatív könyv.

Lidércfény HQ: Kezdjük talán a legelején. Mondj néhány szót a civil életedről, munkádról.

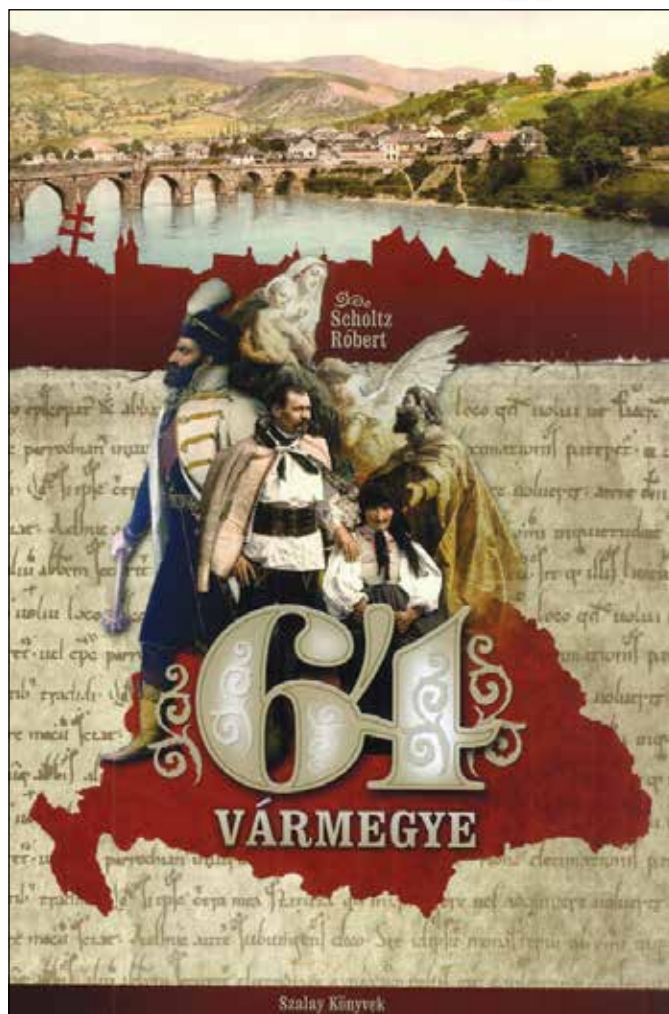
Scholtz Róbert: Régészként végeztem Szegeden, jelenleg Debrecenben élek feleségemmel és másfél éves fiammal, Botonddal. Munkahelyem a szomszédos megyéhez köt, így nap-mint-nap vonatozok Hajdú-Bihar és Szabolcs megyeszékhelye között. A síneken töltött időt pedig igyekszem minél hasznosabban eltölteni: olvasok, írok, rajzolok (és ha az időm is engedi: alszok).

Lidércfény HQ: Neked, mint régésznek, van-e kedvenc korszakod, s ha igen, melyik és miért?

Scholtz Róbert: Az egyetemi képzésnek köszönhetően nem szakosodtunk egy-egy régészeti korszakra, mint Pesten, így viszonylag tág rálátást kaptunk a régészetre, mint egészre. Szegeden mindig is erős volt a népvándorlás és a honfoglalás korának kutatása, így engem is korán megfertőztek a keleti, sztyeppei népek szeretetével. A szkítákkal a 2001. évi gyulai kiállítás kapcsán kezdtem el komolyabban foglalkozni, amikor két héttel a kézirat leadási határideje előtt kértek fel, hogy írjak valamit Csongrád megye szkíta koráról. Talán ez az önként vállalt stressz, valamint a lehetőség, hogy az antik auktorok történeteinek felhasználásával a régészet néma tárgyait már népekhez köthetjük, is közrejátszott abban, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre ástam magam a szkíta kutatás bugyraiba. (A kiállítás kapcsán született kötet interneten is hozzáférhető: <http://scythianarchaeology.blogspot.hu/2013/03/az-alfold-szkita-kora.html>; mek.oszk.hu/07600/07609/)

Lidércfény HQ: Kinek a fejből és mikor pattant ki a könyv ötlete?

Scholtz Róbert: A könyv a Szalay Kiadó ötlete volt. A kiadó részéről Géczi Zoltán keresett meg, miután olvasta az önélet-

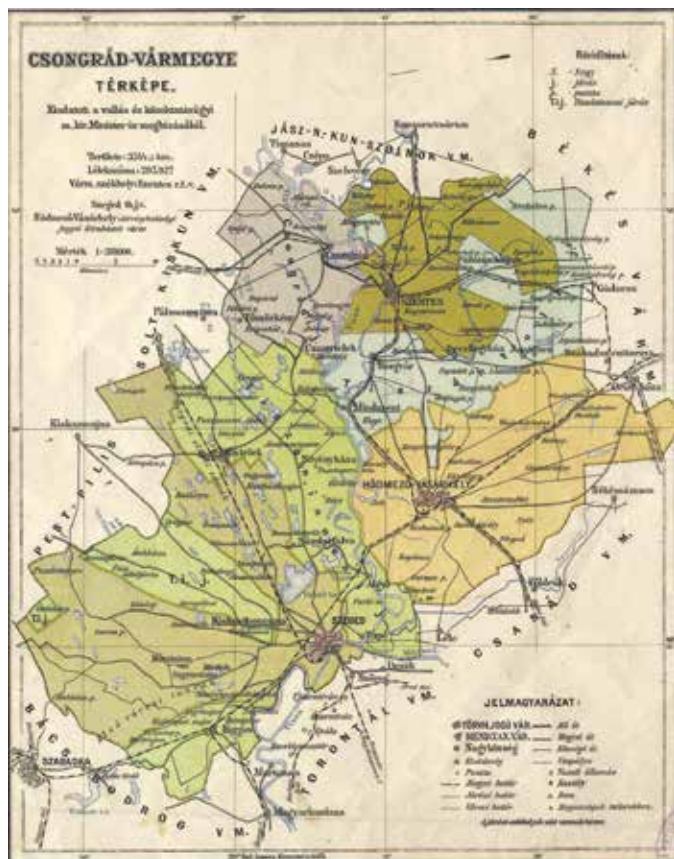
rajzomat. Az év elején ugyanis még gyermekkönyv illusztrátornak jelentkeztem. Ez lett belőle :).

Lidércfény HQ: Miért pont a 64 vármegye?

Scholtz Róbert: A Szalay Kiadó szeretett volna az ezeréves Magyarországról egy történelmi témájú, olvasmányos, a hétköznapi embereknek szóló albumot készíteni. Ezzel a lehetőséggel kerestek meg előbb emailben, majd később telefonon is, hogy ha van kedvem, írjak nekik egy minta megyét és egy szinopszist.

Lidércfény HQ: Mennyi idő alatt készült el a kötet, beleértve az előzetes kutatómunkát is?

Scholtz Róbert: A kötetre a felkérést 2012 áprilisában kaptam. Megírtam az első 4 oldalas mintamegyét, majd június elején, a mérki ásatásom kezdetével egy időben kezdtem neki a megyék kidolgozásának. A napom akkor így nézett ki: keltem reggel 4.20-kor, kibuszoztam a debreceni állomásra, 6:14-kor felvett a múzeumi kocsit és 7-re Mérken voltunk. Nyolc óra ásatás, majd ugyanez hazafelé. Otthon babázás, fürdetés, és este 10-11 körül „örültem”, ha le tudtam ülni a laptop elé. Aztán négyujjas pöttyögés kifáradásig, majd minden kezdődött előről. A lektorálható kézirat október végére állt össze. A lektor 6-7 csomagban küldte vissza az anyagot, az utolsó részlet Karácsony körül érkezett. A végső javításokon, vágásokon átesett szöveg aztán január közepén került nyomdába.

Lidércfény HQ: Mennyire volt nehéz összeszedni, megírni a kötet szöveganyagát? A felhasznált irodalom igencsak terjedelmes.

Scholtz Róbert: A felhasznált irodalmakat összeszedni az internetnek köszönhetően viszonylag könnyű volt. Nagyon sok 19. századi kötet elérhető a világhálón. A legfőbb problémát a válogatás és a tömörítés jelentette. A kötet terjedelme kötött volt: 128 oldal. Ebbe kellett belesűríteni az ország 1000 éves történelmét négy-, kettő- és egyoldalas fejezetekben. A megyeleírások kötelező és szabadon választható modulokból épültek fel, előre meghatározott karakterszám és illusztráció kerettel. Ezeket szem előtt tartva kellett a hatalmas adathalmazból egy olvasható és közérthető szöveget megírni, aminek természetesen kiemelt követelménye volt, hogy a történelmi hitelesség mellett figyelemfelkeltő és érdekes legyen.

Lidércfény HQ: Volt-e szakmai vagy egyéb segítség a könyv összeállítására, megírása során?

Scholtz Róbert: Legnagyobb segítségem Renáta, a feleségem volt. Az elejétől a végéig támogatott, s lendített át kitartóan a leadási határidő közeledtével mind gyakrabban jelentkező holtponthoz, mikor már azt hittem, hogy az egészet feladom. A kötet elkészültében fontos szerepet játszott továbbá az adatgyűjtéshez elegendő időt biztosító MÁV és Kiss László ásatási technikus, aki szóltalanul tűrte, hogy az Opel anyósülésén az ásatásra menet és jövet is hortyogok (ötletszerzés). Legfőbb szakmai segítségem a kiadói lektor volt, aki tüzzel-vassal irtotta elévült adataimat, pontatlanságaimat.

Lidércfény HQ: Nagyon sok a képi illusztráció a könyvben. Ezt mind te gyűjtötted össze, vagy kaptál hozzá segítséget?

Scholtz Róbert: A könyv elkészítése során azt tartottuk lényegesnek, hogy stílusa a régi kor kinézetét elevenítse fel és korhű fényképekkel gazdagítsa a könyvben szereplő

információ-áradatot. A képek nagy részét ennek megfelelően a Kiadó biztosította. A fennmaradó illusztrációkat a könyv végén feltüntetett internetes portálokról, valamint családi és a Jósza múzeum gyűjteményéből magam válogattam.

Lidércfény HQ: Kinek jutott eszébe, hogy a könyvhöz készítsetek internetes mellékletet az egyes vármegyék részletes térképeivel?

Scholtz Róbert: Az internetes melléklet teljes egészében a Kiadó ötlete volt.

Lidércfény HQ: Tervezed-e, vagy a kiadó tervezi-e, hogy újabb kötetekkel álltok közösen elő?

Scholtz Róbert: Itt csak a magam nevében nyilatkozhatok: természetesen tervezem. Ahogy mondani szokták: évés közben jön meg az étvágy. A kész kötetet kézben tartva millió ötlet kavarg az ember fejében. Véleményem szerint, aki már valaha is papírra vetett néhány sort, vagy nyomtatásban is viszontlátta elméje szüleményét, az mindig újra, többre, szebbre vágyik. Az én agyam is folyamatosan zakatol, a vonatok pedig – a kevés kivételtől eltekintve – nem állnak...

Lidércfény HQ: Van-e még valami, amit elmondanál a könyvről?

Scholtz Róbert: A szerkesztő szavaival élve: „Mindenkinek ajánlom, mert hasznos információkat, tényeket és legendákat tartalmaz Magyarország közel 1000 éves történetéről, valamint hihetetlenül dekoratív és változatos képanyaggal mutatja be a régi idők kultúráját és a magyarság fontos értékeit.” Ahogy az ajánlómban is írni szoktam: „Történelmünk tanít meg minket arra, hogy mire lehetne büszke a magyar, ha egy kicsit is akarna...”

Lidércfény HQ: Köszönjük az interjút, további hasznos munkát kívánunk!

Scholtz Róbert: Köszönöm a lehetőséget, és mindenkinek kellemes időtöltést kívánok a kötethez!

A kötet interneten közvetlenül a szerzőtől (scholtzrobert@gmail.com) és a Kiadótól is megvásárolható a <http://www.szalaykonyvek.hu/index.php/konyvek/konyv/4625> weboldalon, az internetes melléklet pedig a <http://64varmegye.szalaykonyvek.hu> címen érhető el.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sárkánypályázat - I. helyezett - A megtorlófegyver

Németország a normandiai partraszállás után megtorlófegyverekkel próbálta térdre kényszeríteni a szövetségeseket. Robotrepülőgépeket, rakétákat vetettek be, óriási ágyúkat építettek, és volt még valamijük, valami elképzelhetetlen...

Előszó a haditechnikában nem járatosaknak:

A B-17-es a második világháború egyik leghíresebb amerikai bombázója. A huszonkét méter hosszú négymotoros repülőgép fesztávolsága harmincegy méter volt, személyzete 10 fő – nagyrészt 18-19 éves fiúk –, csúcsebessége 482 km/h. Önvédelmi fegyverzetét 13 db 12,7 mm-es géppuska alkotta, nem véletlenül hívták repülő erődnek. Az orrban foglalt helyet a bombázótiszt és a navigátor két védőgéppuskával, mögöttük a pilótafülkében a pilóta a másodpilótával. Utánuk következett a forgatható felső lövésztorony, melynek átlátszó kupolája kinyúl a törzsből, és két Browninggal szerelték fel, ezt a bombatér, majd a rádiófülke követte, itt is volt egy felfelé tüzelő géppuska. A törzs innentől szűkülni kezdett, s alá szerelték fel a minden irányban forgatható gömbtoronyot. Még hátrébb a törzslövészek következtek, ők már nem tudtak kiegyenesedni, egymás mellett sem fértek el a szűk, hengeres testben. Egy-egy, körülbelül háromnegyed négyzetméter nagyságú nyíláson keresztül tüzelhettek jobbra és balra, el lehet képzelni, milyen hideg lehetett itt. A gép farkában, a vezérsíkok találkozásánál kuporgott a faroklövész egy ülésen, félig térdelő helyzetben.

A novellában szereplő Messerschmitt Me 262 „Schwalbe” sugárhajtású német vadászgép, míg a GAZ szovjet teherautó volt.

A B-17-es dübörögve szelte az éjszakai égboltot, néha holdfényben fürdött, néha eltűnt egy-egy felhőben. A bombázó orrára festett lenge ruhába öltözött hölgy képe alatt a Lucky Caroline név szerepelt, ennek ellenére mintha elpártolt volna a legénységtől a szerencse.

– Pete, tudod már, hol vagyunk? – szólt bele Tom, a pilóta az egymásköztibe. A motorzaj, az oxigénmaszk, na meg a gép méretei miatt másképp nem is tudott volna beszélni a többiekkel.

– Dolgozom rajta! – válaszolta idegesen a navigátor.

– Tíz perce is ezt mondtad, összekaphatnád már magad!

A faroklövész is beszállt a beszélgetésbe.

– Ha ez segít, valahol Németország egén.

– Hagyjátok, mazsola szegény! Ez az első bevetése! Ráadásul éjszaka van – vette védelmébe a rádiós az újoncot.

– Gratulálok! – szólt hozzá ingerülten Pöttöm, a gömbtorony lövésze – Nekem meg a huszadik. De most először koválygok egyedül, védőkíséret nélkül a fritzek felett, hála ennek a tökellennek ott az orrban! Negyvenégyben már rég kinyírtak volna minket!

– Szerencsére negyvenöt van. Hamarosan vége a háborúnak, a csontejaimban érzem! – próbálta más irányba terelni a beszélgetést Steve, a másodpilóta.

– Amilyen gyorsan zsugorodik Németország, lehet, hogy már holnap – álmodozott Zsugás, a jobb oldali lövész. – Erről jut eszembe, te mazsola, el ne baszd, nem szeretnék átrepülni a németek felett és megbombázni a ruszkat!

Belerepültek egy felhőbe, az ablakokból eltűntek a csillagok, a helyükre pedig sűrű sötétség telepedett.

– Na jó, kapsz öt percet, ha addig sem mondd meg, hol vagyunk, hazamegyünk! – jelentette ki a pilóta.

– Bárcsak Mike itt lenne! Ő aztán tudott navigálni!

– Mike-nak nőjön köröm a tökére!

Harsány röhögés hullámzott végig a gépen.

– Hogy mondhatsz ilyet? Súlyos sérülést szenvedett, amikor az angol-amerikai barátságot ápolta!

– Ja, trippert kapott egy híradóslánytól, miután benavigálta magát a ...

– Te Tom, egyáltalán miért kell nekünk éjszakai bevetésre menni? Az az angolok dolga lenne. Mi olyan rettenetesen fontos? – kapta fel a vizet Pöttöm.

– Valami hadiüzem.

– De mit csinálnak ott?

– Nem tudom – válaszolta a pilóta. – Jól van fiúk, felemelkedünk a felhő fölé és visszafordulunk, majd a többiek elkapják a fritzeket helyettünk!

Mindenki örömujjongásban tört ki.

– Akkor mondom az irányt! – szólalt meg vidáman a navigátor.

– Te nem mondasz semmit! Pont elég, hogy lemaradtunk miattad a többi bombázótól, nem szeretném, ha valami német reptérre vinnél haza minket!

A B-17-es emelkedni kezdett a fekete felleg belsejében.

Hirtelen ütés érte a gép jobb szárnyát, és a bombázó megdőlt.

– Mi volt ez? – kérdezte Tom, miközben vízszintesbe hozta a repülőgépet.

– Nem tudom, motorok rendben, de olyan, mintha a jobb szárny nehezebb lenne – válaszolta a másodpilóta.

– Látsz valamit?

– Semmit.

A jobb oldali lövész is beleszólt az egymásköztibe.

– Mi történt, Tom? Összeütköztünk valamivel?

– Nem tudom, nyugalom, minden működik! Mindenki végezze a feladatát! Steve, te figyelj a szárnyat! – adta ki az utasítást a pilóta.

Vijjgó hang töltötte be a levegőt. Kintről jött.

– Jobb külső motor melegszik, fordulatszáma csökken!

Egy pillanatra kibukkantak a felhőből, aztán megint bele-repültek egybe.

– Valami van a szárnyon! – kiáltott fel Steve.

– Mi az, mit láttál?

A gép kiemelkedett a feketeségből a holdfényre, s abban a másodpercben minden lövész egyszerre kezdett beszélni.

– Bandita két óránál!

– Bandita négy óránál!

– Bandita kilenc óránál! Ezek csapkodnak a szárnyukkal! Mi a fa...

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Bassza meg! - kiáltott fel a másodpilóta. - A jobb külső motor füstöl, és egy embernél kicsit nagyobb gyíkszerű lény mászik a szárnyon!

- Micsoda?

- Szárnyas, gyíkszerű dög, a törzs felé mászik!

A kreatúra négy karmos lábát a szárny borításába vágva küzdött a menetszéllel, miközben gyorsan kúszott a gép törzse felé.

- Ilyet én még nem láttam! Hosszú, karcsú lény, kutyafeje van, szárnyai, a hátán meg csontos taraja.

- Esküszöm, olyan, mint a mesekönyvek sárkányai - kiabálta a jobb oldali lövész.

- Tuti ez barmolta szét a külső motort, lőjétek le a picsába!

A fegyverek a szárny felé fordultak, de hasztalan, a sárkány túl közel volt a törzshöz, a géppuskák holtterében.

- Itt van, itt van!

A rádiós fülkéjénél a törzsborítást több helyen beszakították a szárny karmai, ahogy próbált megkapaszkodni a burkolatban.

- Támad a többi!

A B-17-es körül repülő sárkányok egyszerre csaptak le a gépre. A lövészek tüzelni kezdtek, nyomjelző lövedékek csíkjai indultak a bombázótól a furcsa ellenség felé.

- Eltaláltam egyet! Semmi hatás, csak átment a szárnyán! - kiáltotta Jack.

A lények tovább közeledtek, aztán amikor úgy érezték, elég közel vannak, egyikük tüzet köpött. Az vörösen izzó labdacsk elkerülte a bombázót, s eltűnt alattuk a felhőben.

A rádiósfülkében George előkapta a pisztolyát.

- Sohasem gondoltam, hogy egyszer beléd lövök, bocs, Caroline! - mondta, és a negyvenötöséből beleeresztette az egész tárat a gép oldalába ott, ahol a lény testét sejtette. Vijjogás jelezte a találatokat.

A felső torony folyamatosan lőtt a közeledő szörnyekre. Az egyik lövedék végre kényes pontot ért, az eltalált dög felvissított, és visszavonulót fújt a többivel együtt.

- Vigyázzatok, a törzsön mászik hátrafelé! - ordított bele a rádiós az egymásköztibe.

A jobb oldali géppuska mellett benyúlt egy karmos, fekete végtag.

- Megkarmolt! Elkapott!

A mancs beakadt Zsugás dzsekijének vállába, a lény pedig megpróbálta kicibálni őt a bombázóból.

- Szedjétek le, szedjétek le rólam!

- Megint támadnak! - kiabálta Jack.

A három sárkány ismét támadásba lendült, de sűrű gépfegyvertűz fogadta őket. Az előző rohamnál megsérült példány megijedt a felette elhaladó nyomjelzőktől, lebukott, s nekicsapódott a bal külső motornak.

- Egyet ledaráltunk!

A légcsavar azonnal odalett, a motor hűtése szintén.

- A bal külső motor túlmelegszik, ég, leállítom!

- Ezt hallgassátok meg! - kiáltott fel George, s rákapcsolta a rádiót a fedélzeti hírközlő rendszerre.

- Minden légi egység szakítsa meg a feladatát és térjen vissza a bázisára! Ismétlem, minden légi egység szakítsa meg a feladatát és térjen vissza a bázisára! A háborúnak vége, győztünk!

- Nem hallok, bazmeg, vége a háborúnak, engedj el és takarodj a picsába! - üvöltötte Zsugás.

Ez nem hatotta meg a sárkányt, tovább cibálta-tépte a lövész vállát.

- Ááá! Letépi a karom!

A rádiós vadászkését megmarkolva hátraindult, hogy levágja a lény mancsát.

Két újabb tüzes labda szelte át az éjszakát, s a bombázó megremegett.

- Probléma van a kormányzással, hol kaptuk be?

- A bal oldali vízszintes vezérsíkból leszakadt vagy három-lábnyi!

- Mi van a faroklövészrel? Jack, válaszolj! Fiúk, nézze meg valaki!

- Most volt itt - jelentette a bal oldali lövész. - Elvitte a tűzoltókészülékem, azt mondja, hátul izzik a fülkéje. Ő is megégett az arcán.

- Egyet leszedtem! - ujjongott Pöttöm a gömbtoronyban.

Hatalmas csattanás hallatszott.

- Találatot kaptunk az orrban. Pete megsebesült, tűz van, de oltom - lihegte a bombázótiszt.

- Még egy sárkány van kint, egy meg az oldalunkon. Zuhanásba viszem a gépet, hátha letépi rólunk a dögöt a menetszél. Mindenki kapaszkodjon! - a pilóta előretolta a kormányt.

A sárkány a törzsön az életéért küzdött. Szárnya megsérült, amikor a felhőben a bombázónak ütközött, így repülni nem tudott, s egyre nehezebben tartotta magát.

- Nem bírok a manccsal, a dzsekitet vágom le!

A rádiós Zsugásba kapaszkodva szabdalni kezdte a dzsekit a karom körül, amikor a gép zuhanni kezdett. Hirtelen mindketten előreestek, a sárkány pedig nekicsapódott a vízszintes vezérsíknak és eltűnt az éjszakában.

- A vállam! Kiszakadt belőle egy darab!

- Elszállt a dög, húzzátok fel a gépet! - kiabálta George.

A pilótafülkében Tom és Steve minden erejüket beleadva küzdöttek kormányokkal, s a B-17-es hamarosan ismét vízszintesen repült.

- Hol az utolsó?

- Nem látom, lemaradt.

Mindenki fellélegzett.

- Ezt is túléljük!

- Sőt, túléljük a háborút!

De az öröm nem tartott sokáig.

- Srácok, baj van, alattunk jön egy dög felfelé! Ez nagyobb, mint Caroline! - jelezte hitetlenkedve Pöttöm.

A hatalmas sárkány a bombázó mellé repült, megmutatva teljes nagyságát. Hosszabb volt, mint a B-17-es, teste karcsú, kígyószerű, szárnyai áttetszőek.

- Lőjétek le! - kiáltott Tom.

Az összes bal oldalra néző fegyver egyszerre nyitott tüzet.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Semmi hatás, lepattognak róla a nyomjelzők!

Reménytelen volt, a golyók nem tudtak áthatolni a pikkelteken.

A lény a gép felé fordította a fejét, kiköpve egy tűzlabdát, ami üstökösként húzott el a pilótafülke ablakai előtt. Nem talált, de mindenki érezte a melegét.

- Itt döglünk, bazmeg!

- Bandita tizenkét óránál! Sugárhajtású Messerschmitt!

Steve kiakadt.

- Pont ez hiányzott! Ahhoz képest, hogy béke van, elég szarul állunk!

- Tüzel a sárkányra!

A német vadászpilóta egyik sorozata eltalálta a sárkány fejét.

A négy harmincmilliméteres gépágyú lövedékeinek robbanása cafatokot tépett ki az állatból, a lény lemaradt, és a fájdalomtól vijjogva süllyedni kezdett. A Schwalbe elhúzott felette, majd visszafordulva ismét tüzet nyitott. A B-17-es eltávolodott a harcolóktól.

- Lássátok el a sebesülteket, de közben figyeljtek, nem szeretném még ezt a németet is a nyakamba! - utasította Tom a legénységet.

Pár perc múlva megjelent mögöttük a Messerschmitt.

- Amerikai bombázó, ha hallják, amit mondok, válaszoljanak! - szólalt meg enyhe német akcentussal a rádió.

- Messerschmitt, mit akar?

- Amerikai bombázó, válaszoljanak!

- Válaszoltam - szólt bele George az egymásköztibe - ez süket? Le ne lőjön, bazmeg, most, hogy vége a háborúnak!

Aztán rádöbbsent:

- Szerintem elromlott a rádió, nem tudunk adni, csak venni.

- Felvillantom a helyzetjelző fényeket, hátha kapcsol a fritz.

Kigyúltak a bombázó fényei, majd ismét kialudtak.

- Ha nem tudnak beszélni, villantsák fel még egyszer a fényeket!

A B-17-es lámpái ismét felvillantak.

- Mit akar ez? Van még lőszer? Bassza meg, állítólag béke van! - idegeskedett Pöttöm.

- Tudják már, hogy vége a háborúnak? - kérdezte a vadászgép pilótája.

Mindenki egyszerre lélegzett fel a fedélzeten. Hát a német is tudja!

- Felkapcsolom neki az összes létező lámpánkat! - vigyorodott el Steve.

- Ha nem akarnak a füstölgő gépükkel visszarepülni Angliába, felajánlanám a repülőterünket.

- Ez hülye! - kommentálta valaki.

- Annyira nem. Caroline nincs nagy formában, két motor kész, sanszos, hogy lepottyanunk hazafelé - mormogott Tom.

- Ember, idáig a fritzeket bombáztuk, szerinted örülni fognak nekünk?

A vitát a rádió szakította félbe.

- Fogytán az üzemanyagom, hazaindulok. Ha gondolják, kövessenek, szálljanak le nálunk. Egyből meg is adnánk magunkat önöknek, mert a szovjetek már közel vannak, mi pedig nem szeretnénk Szibériába menni fogolytáborba. A nagy sárkányért szerintem jönnek nekem ennyivel! - aztán a német, mivel úgy gondolta, ez kevés lesz, még hozzátette:

- Van sörünk.

A vadászgép ezzel ráfordult a hazavezető irányra.

A bombázó pedig követte.

Vége

„Az üzemet elfoglaltuk, komoly ellenállásba ütköztünk. A V-4 biológiai jellegű fegyver, élő példányt nem zsákmányoltunk, de látunk néhányat megszökni. A gyár berendezéseit, köztük egy telekeltőt, leszereltük, és útnak indítottuk.”

Vitalij Kuznyecov ezredes gondosan lezárta a borítékot, majd átadta a futárnak.

- Egyenesen Zsukovnak!

A futár tisztelgett, felugrott a teherautóra, és elindult Kelet felé. A platón szalmával kitömött ládák zörögtek, bennük gondosan becsomagolt tojások.

Két nap múlva a GAZ a hegyek között fékhiba miatt balesetet szenvedett. A közelben állomásozó szovjet katonák még sokáig emlékeztek arra a különleges ízű rántottára, amit a rakományból sütött nekik a szakács.

Források:

<http://www.masodikvh.hu>

<http://www.taphilo.com/Photo/Pictures/b17/index.shtml> valamint a Memphis Belle című film.

George Colt

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sárkánypályázat - II. helyezett - Nem eszem többet!

Elegem van! Hosszú hetek, sőt hónapok óta ezt érzem, de most telt be a kupa! Az előbb, mikor kinéztem a vártorony ablakán, felfedeztem, hogy egy újabb délceg vitéz tart felénk a messzeségből.

Az elején még egész jó mókának tűnt ez a foglyul ejtett királylányosdi, de mostanra már tényleg rab vagyok. Hiába a rengeteg herceg, lovag, legkisebbik parasztfíú, eddig egyik sem járt sikerrel. Hogy is járhatnának? Képtelenség megszéldíteni a házisárkányt!

- Megiry! - hangzik fel a várban a magas, nyafogó szoprán.
- Hol a búbajosban kóricálsz megint?

A fáradt sóhaj kiszökik az orromon, hiába próbálom visszatartani. Kezdődik a jól ismert műsor: a balsorsú férfi erőlködik egyet - ki kisebb, ki nagyobb elánnal -, aztán dolgavégezetlenül elbukik. A hasam előre belesajdul, ahogy lesétálok a szűkös csigalépcsőn.

A fogadóteremben már vár rám a „Rém”, ahogy újabban hívom magamban. Izgatottan rója megszokott köreit; szerencsére a masszív kőpadló bírja a strapát, különben rég várarkot kopatott volna bele.

- Itt vagyok. Láttam - kezdem rögtön, mielőtt előadná, miért visítózik utánam. - Figyelj, mi lenne, ha ő most az Igazi szabadtívóvá válna?

Meglepődik a kérdésesen, pedig párszor célozgatam rá, hogy végre beadhatná a derekát. Kék szemei mögött fellobban a gondolat.

- Meglátjuk - válaszolja kitérően. - Tudod nagyon jól: csak a tökéletessel elégszem meg! Ha ő is csak egy silány, csóringes széptevő, a többi sorsára jut.

- Anabella, én ezt eléggé unom. Komolyan, megfekszi a gyomromat a férfinép; a lovagiasan izmosak rágóságak, mindig beléjük fájdul az állkapcsom, a kis köpcösöket meg hetekbe telik megemésztetni, ráadásul olyan kellemetlen szélgörcsöket okoznak - sorolom szemlesütve. - Különben sem vagyok éhes, az előző legény épp csak pár napja hagyott el végleg.

Felpillantok rá, és újabb sóhaj csusszan ki. Túlságosan jól ismerem a nézését: most jön a hiszti.

- Azt hittem, megállapodtunk! Apám csak annyit akart, hogy a legderekből, legvitézebb férfi kapja meg a kezem, de nekem ennél több kell! És te is beláttad, hogy ez édeskevés! Persze most, mikor neked már kicsit is megerőltető az őrzésem-védésem, odadobnál az első jöttmentnek! Most hol van az a nagy csajos összetartás, amiről annyit zengedeztél?! - A kis szónoklat végére már egy oktávval feljebb csúszik a hangja, ami igencsak rosszul esik érzékeny hallóidegeimnek.

- Én melletted állok - felelem békítőleg -, de legalább egy bolhányi esélyt adhatnál nekik. A legtöbbet meg sem hallgatod, csak első ránézésre nemet intesz.

- Mert ha az első pillanatban nem bűvöl el, akkor kár a többiért. Ha nincs meg a szikra, örök tűz sem lesz.

- Majd adok én tüzet - morgom az orrom alatt. Hála a tündéréknek, nem hallja meg, annyira csak önmagára figyel. - Nem unod még a társaságom? - kérdezem csüggedten.

- Te unod az enyém? - vág vissza azonnal.

Inkább nem felelek.

A csend kínossá nyúlásától a bevágató lovag ment meg. Igazán délcegen fest szénfekete paripáján, tetőtől talpig ragyogó, ezüst páncélban. Ahogy a fényes szőrű csődör megáll előttünk, lepattan a nyeregéből, és kardot ránt.

- Ne aggódj tovább, hercegekisasszony! Íme a szabadtívó, Sir Loran! - harsogja a sisakrostély mögül.

- Először is, ezt tedd vissza a helyére! - tolja félre a szőkeség az éles, tompán csillogó pengét. Ilyenkor mindig meglepődök rajta; persze ő lehet bátor, nem rá szokott szegeződni a fegyver. - Aztán mutasd magad, hadd nézzelek meg! - kéri ritkán látott, kedves mosollyal az arcán, majd felém fordul. - Kap esélyt, egy szavad sem lehet!

- Engem hagyj ki ebből, Anabella! - fújatom, és reményeim szerint, észrevétlenül elkezdek hátrálni az oldalajtó felé.

A férfi lekapja sisakját, előtűnik rövid, fekete haja, értetlenséggel vegyes döbbenetet tükröző, finom vonalú, bronzbarna arca. Pillantása ide-oda jár köztünk, végül rajtam állapodik meg.

- Egy lány sárkány? - kérdi, és úgy mered lila, pikkelyes bőromra, mintha én lennék a Kerekerdő nyolcadik csodája.

- Képzeld, a sárkányok is tojásból kelnek ki, és mint olyanok, anya tojja őket. Mégis mit hittél?

- Csak... sose találkoztam még nőnemű tűzokádóval - magyarázkodik. - Nem szívesen illelnék kardommal egy nőt, még ha sárkány is.

- Ez igazán kedves tőled - morgom cinikusan. - Jóképű vagy, szóval én sem szívesen falnálak fel.

Anabellán látszik, hogy nem tetszik neki ez a mellőzött szerep.

- Rátérhetnék végre-valahára a kiszabadításomra?

- Ne haragudj, hercegnő! - kér elnézést habogva a szerencsétlen flótás. - Csak... nem szokásom lányokat bántani.

- Ha megfelelsz a kérdéseimre, nem is lesz rá szükség. - Az ifjú buzgón bólogat. - Nos, ki vagy, honnan jöttél?

A kérdezett arcán tisztán tükröződik minden érzélem, most épp a meglepettség. Talán valami észtörő rejtvényre számított.

- Sylonia héthatáron túl fekvő, fényes királyságának trónörököse áll előtted, szolgálatodra.

- Gazdag ez a királyság? - faggatózik tovább Anabella.

- Igen, gyönyörű, bőtermő szántóföldjei, legelői messze híresek...

- Sosem hallottam róla - vág közbe ögögössége. A hangsúlyból előre sejtem, ő sem lesz az Igazi.

- De még híresebb az egész országban uralkodó jólét és szeretet - sorolja Sir Loran töretlenül. - Nálunk nincsenek szegények, nem ismerjük a bűnözést, csalást, lopást, mert mindenkinek megvan mindene.

- Ez eddig szép és jó, de te mennyire dúskálsz a földi javakban? És mikor lépsz a trónra?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Apám kiváló egészségnek örvend, és mert igazságos, bölcs uralkodó, remélem, sokáig fogja kormányozni Syloníát. Van még mit tanulnom tőle, mielőtt átadná nekem a koronát. A vagyonunk csupán annyi, amiből mi és gyakori vendégeink fényesen tudunk élni, nem halmozunk felesleges kincseket.

- Balga népség - horkant megvetően a Rémm. Tudom, mi következik. - Sajnálom, nem rád vártam. Megíry, tedd a dolgod!

A lovag barna szemei rám villannak, jobb keze tétován a kardja felé nyúl. De a szándék, hogy végezzen velem, hiányzik belőle. Akárcsak belőlem. Túlságosan szimpatikus nekem mind ő, mind az a békés, gondtalan hely, ahonnan idetévedt.

Elképzelem tiszta lelkű édesapját, ahogy a hiábavaló vára-kozás és a féltő aggodalom lassacskán megőszíti haját, megrán-cosítja arcát, ahogy megkeseríti a bizonytalan gyász. Nem tetszik a kép. Aztán látom magam előtt ezt a bronzos bőrű daliát évekkel később: tekintetében szeretet, józan bölcsesség lángol, midőn gyermekei és világszép hitvese társaságában bejárja leendő birodalmát. Egész lényé sugárzik a boldogságtól.

- Nem, nem eszem meg - jelentem ki megkérdőjelezhetetlen határozottsággal. - Nem eszek meg több férfit! Elég volt! - Erőteljes hangom hallatán mindketten összerezzenek, de Anabella hamar visszanyeri hárpia-jelenlétét.

- Hogy micsoda?! Ezt mégis hogy gondolod?! Neked az a feladatod, hogy megóvj a kéretlen kérőktől! - kezdi a hisztit.

- Ezen ne vesszetez össze, hercegnő, nem kérlek - közli a lovag, és készül felpattanni táltos paripájára.

Hirtelen egy ötlet szikrázik fel bennem.

- Sir Loran, kérdezhetek én is valamit?

Megmerevedik a mozdulat közben, majd visszafordul hozzám.

- Természetesen, Megíry.

Meglep, hogy megjegyezte a nevem.

- Szerinted... - habozok, annyira abszurd az ábránd - lenne helye abban a csodás országban egy szelíd sárkánylánynak?

- Szelíd? - vigyorodik el. Félelmetesen jól áll neki a mosoly.

- Szelídebb, mint egy királylány.

- Akkor lehet helyed.

Anabella a döbbenettől némán hallgat minket, nézi, ahogy a herceg bátran felpattan a hátamra, és lelkesen elhagyjuk a várat.

Kint mélyet szippantok a friss, illatdús esti levegőből, aztán nekivágunk a hosszú útnak. A múltamat hátrahagyva szárnyalok bele a ragyogó naplementébe.

Nyíri Eszter (Stiga)

Sárkánypályázat - III. helyezett - Iustitia ante portas

Elhatároztam: ha az a pasas a liftnél ma is a közelemben jön, vagy hozzám mer szólni, akkor feljelentem zaklatásért. Esetleg beverek neki a szeme közé. Nem álltam nagy harcművész hírében, de muszáj megvédenem magamat.

Szokásához híven már várt. Méregzöld kabátját ezer közül is megismerem. Összeugrott a gyomrom, és igyekeztem, észrevétlenül maradni. Fülhallgatót dugtam a fülembe és a mobilomat nyomkodva kiválasztottam egy tetszőleges rádiócsatornát. Nagyon reméltem, hogy hozzám hasonlóan ő nem lakik a toronyban. A tudat, hogy ő is valahol az irodaszintek alatti tízemeletnyi lakószint valamelyikén él, beteggá tett.

A méregzöld kabát közelebb furakodott a várakozók reggeli tömegén, és közvetlenül mellettem állt meg. Nagy levegőt vettem és tartottam magam a „rád se bagózzok” - elvhez.

- Szia, hogy vagy ma?

Kész, az elhatározásom eddig tartott. Kikaptam a fülhallgatóm, és kifakadtam:

- Mi a fenéért nem tudsz békén hagyni? Kopy le! Elegem van abból, hogy folyton a sarkamban koslatsz!

Feszülten fürkésztem, hogy milyen hatást váltok ki belőle, viszont ez sokkal nagyobb kihívás számomra, mint bárki hinné. A méregzöld kabátos vonásai a hosszas fixírozás ellenére se álltak össze stabil egészsé, a szája körüli ráncokkal kivételesen kudarcot vallottam.

- Te tényleg nem ismersz meg? - csendült meglepetten a hangja.

- Üdv, Juszтина! - csatlakozott hozzánk egy újabb személy.

Orgánuma szerint Rajmund volt az, de a végső érvet a csuklóján viselt digitális kijelzős óra adta. - Molesztál az új, tapló kolléga?

Erről beugrott:

- Árpád? Árpád az?

- Itt állok előtted, miért nem ismersz fel? Hiszen látsz! Most is engem nézel!

- Prozopagnózia, seggfej - mondtam. - Ha nem tudod, hogy mi az, keresd ki! Muszáj minden hülyének a szájába rágnom az arcvakságot? - fordultam nyűgösen Rajmundhoz.

- Árpád, moderáld magad. Ugratni valakit a betegsége miatt nagy szemétség.

- Jó, elnézést, egyszerűen nem hittem el, amit róla mondanak.

Kérdeznem se kellett, hogy tudjam, miről beszél. Nap mint nap megszenvedtem azzal, hogy felismerjem a rokonaimat, munkatársaimat és azokat, akikkel rendszeresen érintkeztem. A ruha, frizura, hang legtöbbször segített, de ha valaki drasztikus változáson ment keresztül, elvesztettem a fonalat. Számomra a baráti találkozók rémálommal értek fel. És az a sok fényképalbum odahaza, tele ismeretlenekkel! Ha nincs alájuk írva, mikor, hol, miért és kikről készültek, kidobom az egészet a szemétkébe.

- Elhíheted, és ha még egyszer megtudom, hogy rajtam szórakozol, nagyon megjáród.

Árpád bocsánatfélét dűnnyögött, megérkezett a lift. Rendszerint a hátam mögött állók bepasszíroztak a kabinba,

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

most viszont kinnrekedtem. Kivételesen örültem neki, kifújhattam magam Árpád után. A közelben álló kávéautomatához léptem, hogy vegyek egy eszpresszót. A zsebemben apró után kutattam, ám amikor kihúztam a kezem, elejtettem az érmét és az végiggurult a fehér, műmárvány padlón.

- Tessék - kapta fel egy kéz és felém nyújtotta.

Épp megköszöntem volna a karbantartónak öltözött idegen segítőkészségét, amikor tekintetem az arcára esett. Lefagytam.

Mindent láttam: a nemét, a korát, az arcát, és a hangulatát. A 30-35 közötti, markáns arccsontú, egyenes orrú, kissé szögletes állú férfi legalább olyan érdeklődéssel szemlélt engem, mint én őt. Elégedett lehetett a látványommal, mert elmosolyodott. Elmosolyodott! Ez a felismerés annyira megrázott, hogy mozdulni se bírtam.

- Rég voltam nőre ilyen hatással. Ha így bámul, még zavarba hoz.

- Elnézést, nagyon sajnálom - hadartam. Ügyetlenül bele-tuszkoltam a szászta az automata pénzbedobó nyílásába, kértem egy kávét. - Tudja ön az első, akinek látom az arcát. Furán hangozhat, de így van.

- Ez természetes. Én vagyok az első ember, akit lát.

- Félreért. Arcvakságban szenvedek.

- Látja magát a tükörben?

- Igen, mert az én esetem nem olyan súlyos.

- Tévedés. Látja magát, mert ön ember. Én is az vagyok.

- És a többiek is.

- Ők csak úgy tesznek, mintha azok lennének.

Kivettem a gépből a kész eszpresszót és körbesandítottam, van-e más is a folyosón rajtunk kívül, ha segítségre szorulnánk. Végre lelek valakit, akit felismerek, erre kiderül, hogy nincs ki a négy kereke!

- Aha. És ha nem emberek, akkor mik?

- Sárkányok. Emberalakot öltött sárkányok, akiknek rosszul megy az arc kialakítása. Emiatt olyan, mintha nem állnának össze a vonásaik kerek egészzé. Ez az, amit ön arcvakságnak érzel. Vagy amit ők annak akarnak beadni önnek.

- Ilyen nincs. Sárkányok nem léteznek.

- Közelítsük meg más oldalról. Hol vagyunk most?

- Egy irodaházban.

- Ami történetesen egy torony.

- És?

- Itt is lakik?

- Igen, de mi köze hozzá?

- Már csak egy utolsó kérdés: mikor hagyta el utoljára ezt a tornyot?

- Mit tudom én, elfoglalt vagyok! Békén hagyna engem... Sz. György? - olvastam le a nevét a karbantartó ruhájára tűzött névjegykártyájáról.

Felnevettem.

- Sz. György. Netalántán Szent Györgyhez van szerencsém? Hát ez haláli!

- Ez nem vicces, de haláli lehet, ha nem jön azonnal velem. Ön egészséges, de már születése óta a torony foglya.

- Dehogy vagyok fogoly! Itt élek és dolgozom! Senki se akar bántani!

- Mivel találkozott velem, most majd akarják. Jöjjön! - fogta meg a karom és betuszkolt a lépcsőházba.

- És mit akar? A portát biztonságiak őrzik.

- Ezért van nálam ez - húzott elő egy pisztolyt a szerszámosládából, és elégedetten megmutatta a márkafeliratot: S.W.O.R.D. International.

Nibela

Aki máglyára született

Több emlék, tapasztalat és élmény lassan fakuló foszlánya zsong fejemben, mint a legtöbbeknek ezen a világon. Többet éltem... többet haltam, nevettem és szenvedtem már, mint mások. Nem vagyok egyszerű ember. Legalábbis a szó köztudatban élő jelentése szerint nem. Mert én emlékszem. Mert nekem még most, emberöltők múltával is fájnak a régi sebek, mert én sokkal jobban tudom, milyen gyarló is az ember. Hogy mennyire rettegi az ismeretlent, s hogy ha az mégis befurakszik kicsiny világába, tűzzel és vassal próbálja kiirtani onnét. A tűzre is emlékszem.

Senki nem kért rá, most mégis mesélni fogok egy történetet. Régi időkről, mérhetetlen félelmekről s egy ártatlanról, aki a rettegést uszítók s a hiszékenyek áldozatává lett. A neve Esther Wells volt.

A történet... nem is, inkább a mese. Igen, nevezzük inkább mesének, mert nekem is könnyebb úgy tennem, mintha az egész csak a nyughatatlan képzelet szülötte volna. Tanulságot rejtő kis fantázia-darab, mit úgy mellett görnyedve mesél szülője égetnivaló gyerekeknek, hátha fejébe tudja verni így a jónak s a rossznak törékeny határait, hátha megértetheti vele, hogy tökéletesnek senki nem születik, de törekedniük kell az azzá válásra. Mert ha nem, magunk leszünk hát saját szörnyetegeink.

Főlöszleges volna most elmesélnem mindent az elejétől. Ferdít ugyan a történelem, de aki figyel, kihámozhat belőle szemernyi igazságot, s ennyi éppen elég az én mesém hátteréül. Ha nem baj, én most inkább a közepébe vágok.

Esther tágra nyitott szemekkel bámulta a kis tisztást, barackszín ajkai hitetlenkedéstől s meglepetéstől nyíltak apró resre. Nem mert pislogni, féltette az elébe táruló illékony jelenést. Csak nézte a remegő éteren keresztül átszűrődő halovány árnyakat, az üvegesen áttetsző, néha már semmibe vesző pihecsarnyak mozdulatait. A túlvilági alakokat, kik szemmel láthatólag tudomást sem vettek a lányról.

Nem volt képes megjegyezni vonásaikat. Mintha fodrozódó tükörvíz választotta volna el őt s a másvilági lényeket, úgy olvadtak egymássá, majd bontakoztak ki újra az apró részletek.

Gyönyörű. Ez az egyetlen szócska fogalmazódott meg a bakfis fejében. Lassan, reszketően emelte tenyerét arca elé, nehogy kiszökhessék ajkain egy apró sóhaj, egy visszafojtani próbált hangocska.

Már égett a szeme. Erővel kellett nyitva tartania, könnyek sós vize gyűlt a vöröses pillák között. De nézni akarta, nézni, amíg csak teheti. Útjára indult s végigfutott szeplőfoltos arccskáján egy kövér csepp, fényes ösvényt hagyva nyomában a világos bőrön.

Nem bírta tovább. Egy pillanatra zártak csak össze a szemhéjak, másodperc töredéke alatt vált semmivé a fénylő lidérckép. Nem voltak már sehol. Sehol a fény, sehol a puha madártollak, sehol az éteri messzeségekből átszűrődő hangfoszlányok. Esther álldogált már egyedül a tisztás peremén, szájára tapasztott kézzel és értetlenül kavargó gondolatokkal. Mellette apró, fonott kosár hevert a földön, benne friss növények zöld levelei kis csokrokban, fehér madzaggal kötve bokrétaiba. A természet gyógyerejű ajándékai, medicinái sokféle kórságnak és nyavalyának, ha értő kéz szakítja le őket.

Még állt ott pár néma pillanatig, még reménykedett benne, hogy visszatér a csodálatos jelenés. De nem történt semmi. Nem volt körötte semmi misztikus, semmi nem evilági, csupán a vén tölgyerdő s annak ismerős neszei.

Hirtelen új érzés tört rá. Valami sokkal rosszabb, valami sokkal ijesztőbb. Nem volt már előtte a kép, nem delejezte már gondolatait... Egyszerre csak megrettent attól, amit látott. Túlságosan furcsa volt, túlságosan idegen. Normális ember nem hiheti azt, hogy ez való volt, nem volna szabad hát neki sem. De mégis... Megkompolyodott netán? Rossz holddal feküdt előző este s most ezért a bolond látomás? Nem való dolog olyat látni, ami nincs is ott, biztosan rosszat hoz az ilyen.

Fölocsúdva szájáról homlokára kapta tenyerét. Lázat kapott volna a hideg dézsavíztól? Nem, az nem lehet, már rég kicsípte volna úgy a lúdbőr.

Hirtelen fordult sarkon, lába mellett kiborult a kosárka. Nem törődött vele, egészen el is felejtette már a növénygyűjtést. Anyjától majd kap érte a fejére, de ez a gond most teljesen jelentéktelennek tűnt Esther szemében.

- Mi lelt megint, Esther? Napok óta alig hallom a szavad. Nem vagy beteg ugye? Megmondtam én, hogy ne járkálj azzal a Conway lánnyal. Nem vigyáznak arra, állandóan prűszköl. Rád ragasztotta, mi?

Anyja hangja megállás nélkül duruzsolt alapzajt az estebédhez. Krumplileves gőzölgött tálkában a fehér abrosszal terített konyhaasztalon. Esthernek nem volt étvágya, hiába volt vasárnap s eképp sokkal gazdagabb az étek, mint más napokon. Alig hallotta meg a sorjázó kérdéseket, néha felelt csupán vagy biccentett aprót réveteg tekintettel. Túlságosan el volt most foglalva saját bajával.

A lelkeshez kellett volna mennie... már az első vízió, de legkésőbb az első lidérces álom után. Ez már nem természetes, valami nagy baj van mostanság a fejével. Az is megfordult már szerencsétlen lány gondolatai között, hogy az ördög szállta meg. Persze ezt az oktalanságot hamar elvetette, elvégre sosem akart ő rosszat senkinek, a pokolfajzatoknak pedig ez a legfontosabb ismérve. Az egész falu a megmondhatója, hogy soha egyetlen mezei szöcskének nem ártott. Mindig csak segített, ha kérték, erre vitte rá a természete. Még a herbáriákat is kitanulta, mert jó esze volt hozzá, és mert tudta, hogy ezzel majd hasznára válhat a közösségnek. De ha nem az ördög, akkor mi lehetett?

Nem akart gondolni rá, de előző este megint olyan boszorkányosat álmódott. Tán csak a fáradtság. Aludnia kéne megint, de nem megy. Öt napja már, hogy rátört ez a baj, s azóta kiveti magából a dunyhával rakott ágy. Végül arra jutott, hogy beszélnie kell valakivel, különben bizonyosan megtebolyodik.

Anyja elé nem mert volna állni kényes ügyével. Attól tartott, nem kapna mást, csak pár okító nyaklevest, hogy elfelejtse ezeket a gyerekes bolondságokat. Ha kitudódna a faluban, hogy ilyen esztelenségeken jár a feje, biztosan megszólnák miatta mindkettejüket. De ki ne nézné bolondnak? Pár perc méla kanalizálás után aztán mégis eszébe ötlött valami.

- Megürül lassan a hordó. Lemegyek a patakra vízért.

Tányérjába ejtette a kanalat s felállt a nyikorgó konyhaszékről. Nem várt helyeslést. Anyja utasító hangja az ajtófélfáig követte.

- Aztán itthon ne felejtsd megint a vödör! És vegyél kendőt, meg ne fázz jobban! Tegnap reggel már deres volt a fűzfa!

A mondat végét már nem is hallotta, úgy fordult ki a házból, mintha csak tűzzel kergették volna. Szaporán szedte lábait,

szürke szoknyája vadul úgy lobogott utána az esti levegőben. Dehogy hozott ő vödört vagy kendőt... nem volt neki arra ideje.

Fertály órával később már másodmagával törte az ösvényt a múltkori tisztás felé. Jane Arlent húzta maga után kezénél fogva, az egyetlen talán, kinek be merete vallani a baját. De először el akarta vinni oda... hátha megint ott lesznek és hátha Jane is megláthatja őket. Akkor meg lehetne mondani otthon is, mert Jane rendes lány. Ezt mindenki tudja, neki az anyja is elhinné. Akkor pedig már nem volna gond, nem kellene attól félnie, hogy ferde szemmel nézik azontúl.

Barna kiscsizmája alatt újra és újra megroppantak a vén tölgyek levetett ágai, saját és barátjának ritmikus zihálása adott ütemet a menetnek. Nem volt közel az úti cél s megnehezítette a dolgot Jane kezdeti ellenkezése is. Jó barát volt s végül beadta a derekát, látva Esther kétségbeesett pillantását.

- Már mindjárt ott vagyunk. Csak át kell menni a rönkhídon és onnan még pár száz lépés.

Próbálta elhíttetni magát, hogy hangja csak saját fejében hangzik olyan szörnyű reszketegnek, s hogy arcán nem látni, mennyire zaklatott. Pedig hidegtől megsápadt ajkai önkéntelenül is lebiggyedtek, bőre fehérebb volt, mint a meszelt fal. Minden apró mozdulatából ordított a bizonytalanság.

- Bolond vagyok, hogy ilyenkor az erdőben bolyongok veled. Mondd már, mi bajod?

Jane hangja idegesebb volt a megszokottnál. Persze érthető, nem túl nyugtató dolog ilyenkor tévelyegni a fák között. Ijesztően hosszúra nyúlnak alkonyatkor az árnyak, az ágak sötét vetületei, mintha göcsörtös, karmolászó ujjak volnának a szélben. Vadak járnak a vidéket. Az öreg Higgins állítólag farkast lőtt a múlt héten, nem is olyan messzire innét. Hideg is van már napszállta után, lassan beköszönt majd a tél, s úgy tartják a bölcsek, hogy jóval keményebb lesz, mint az utóbbi években. Jane tehát joggal volt morcos és kétkedő, főként, hogy sosem látta még barátját ennyire zavartnak. De mint mindmáig minden korabeli lányban, benne is több volt a kíváncsiság, mint a józan ész. Túlságosan bátrak a tizenévesek és túlságosan meggondolatlanok.

- Nem mondhatom... csak gyere.

Egyre izgatottabbnak hatott Esther hangja is, ahogyan belevegült a szél rezgette levelek susogó zöreijébe. És hirtelen ott voltak. Ott álltak a tisztás peremén és már nem szorították egymás kezét. Esther kicsivel előrébb lépdelt, mutatóujjával intette csöndre a másikat, mert már látta az arcán, hogy megint kérdezní akar. Jane számon kérően, kissé haragosan pillantott rá. Finoman metszett, gesztenyebarna szemöldökei összeugrottak, megráncolták magas homlokát. Nem látta értelmét annak, hogy a másik ilyen órán idecítálta, ahogy az is, hogy még mindig nem volt hajlandó megvallani a baját. Csipőre tette kezeit, úgy dörrent a másikkra pirítón.

- Most már mondhatod.

- Mindjárt.

Esther hangja suttogássá fakult. A tisztás közepe felé meredt, zöldes szemei mély tavakká nyíltak arcában. Úgy állt ott, mint akit kőből faragtak ki, s még véletlenül sem mozdította volna arrébb pillantását. Már nem is beszélt. Nem csinált semmi mást, csak állt ott, és nézett a nagy semmibe.

Jane ezt nem tudhatta, de tekintete túlhatolt az általa érzékelt ürességen. Szárnyakat látott. Ezek most másnyilván voltak, mint legutóbb. Hatalmasak, sötétek, mintha csak óriásra nőtt bőregerek röpködtek volna tejüveg mögött. És látott szarvakat... te jó ég, milyen szörnyűséges, milyen rémisztő lények rajzoló-

tak ki előtte, tagjaikkal újra és újra homályba veszőn. Néha mintha a szemüket is megvillanni látta volna... úgy fénylettek, mint az éjszakában cikázó szentjánosbogarak, de még véletlenül sem tekintettek a lányra. Viszont beszéltek. Furcsa zörejt hallatszott csupán, egyetlen szavát sem érthette a bakfis. Mégis... hiába volt olyan rémséges a látvány, az ő pillantását delejkőként vonzotta. Nem bírt elszakadni tőle.

- Ne csináld már ezt! Megijesztesz!

Jane hangja keserves élességgel vágott az erdei csöndbe. Valahol a közelben fölrebbent egy riadt madár. A gesztenyebarna lánykán látni lehetett, hogy nyomban elsírja magát. Arca egészen kipirult már, ujjai idegesen markolták köténykékét.

- Esther!

Legördült arcán az első, rémült könnycsepp, kezdett elhatalmasodni rajta a pánik. El sem tudta képzelni, hogy mi lelta a másikat, talán nem is akarta. Elébe lépett, kicsit lehajolt az alacsonyabb teremteshez... az pedig egyenesen keresztülnézett rajta. És volt valami a szemében... valami nem evilági, valami, ami biztosan nem volt helyénvaló. Valami, amitől Jane hátán a hideg futkározott. Újra megfogta a megigézett lányka meleg kezét. Semmi... Hirtelen hangokat hallott. Irtózatossuttogást, nyögéseket, pokoli zajokat. Hátra kapta pillantását, ujjai még mindig a másik tenyerét markolták.

És akkor meglátta őket. Csak egyetlen pillanatra, mielőtt elengedte volna a tisztánlátó kézfejét s szemei előtt megszünt volna létezni a démoni alakok képe. Számára ez is jóval több volt, mint elég.

A következő szekundumban már rohant. Kétségbeesetten, zihálva s fuldokolva a félelemtől, újra, újra felbucskázva, elvágódva egy kiálló gyökérben. Két copfba font haját megzilálták az arcába csapó levelek, vasárnapi ruháját összezaggatták a cserjék kegyetlen ágbogai. Térdét is csúnyán felhorzsolta, de nem érdekelte. Csak futni akart... csak hazaérni... csak el innen.

Lassanként Esther előtt is szétfoslott a vízió. Fogalma sem volt, hogy mennyi ideig állhatott itt mocsanatlan, mégis olyan nyugodt volt most, mit hosszú napok óta egyszer sem. Most már nem esett kétségbe. Elvégre az egész annyira valós volt, hogy mindkettejüknek látnia kellett. Jane pedig majd elmondja mindenkinek, ő majd igazolja, hogy Esther nem vesztette el a józan esztét.

Körülnézett. Sehol sem látta a másik lányt.

- Jane!

Körbe járkált, a másik nevét kiáltozva, szólongatva próbálta előkeríteni őt. Semmi haszna nem volt a kétségbeesett kutatásnak, Jane egyszerűen kámforrá vált. De mikor mehetett el? Csak nem tévedt el az erdőben? Nem, azt biztosan nem, elvégre ismeri ő is. Ide szoktak kijárni a bátyjával gombát szedni, mikor tavasszal leszakad az ég. De akkor meg miért hagyta őt egyedül?

Haza kell mennie de gyorsan, s szólania kell a felnőtteknek. Ha elveszejtette magát szerencsétlen lány, majd együtt megkeresik.

Sietve indult meg, saját dolgát szinte el is felejtve a nagy aggodalomban.

Szerette Janet. Kiskoruk óta ismerték már egymást, együtt járták a vasárnapi iskolát és együtt bolondoztak, járták a környéket, mióta csak világukat tudták. Egymással beszéltek meg mindig, ha az egyik fiú cinkosul nézett rájuk, ha baj volt otthon a háznál, ha valaminek örült a szívük. Nem viselte volna hát el, ha miatta kerül bajba a barát.

Már majdnem a házuk mellett futó ösvényre tért, látta is az ablakukon kiszűrődő, messzi lámpafényt. Anyja még nem

feküdt le, bizonyára rá várt. Mennyire mérges lesz, amiért hazudott neki a vízről... és biztosan meg is fázott a kendő nélkül. Holnapra köhögni is fog, akkor meg legalább három hét szobafogság lesz a jussa.

Hangokat hallott az ösvényről. Fáklyafények közeli bolyongása homályosította el a távoli lámpafényt. Sokan voltak, hangosan kiáltozva jöttek. Eleinte nem is értette, mit mondanak, közelebb és közelebb lépdelt hozzájuk a cserjésen át. Azt remélte, majd segítenek megkeríteni Jane-t. Mekkorát, de mekkorát tévedett...

Már alig pár méternyire volt az úttól, mégis fák sűrűje takarta a falusiak vérben forgó pillantásai elől. Nem láthatta őket a lány sem, szavukat viszont már tisztán hallotta. Dühösek voltak valakire. Nagyon, de nagyon dühösek.

- Látod, Barnwen, megmondtam én, de már évekkkel ezelőtt. Rossz van abban a kölkben, nem hiába olyan veres a haja, mint a pokol tüze. Attól olyan az, nem a véletlenség műve.

Ismerte ezt a hangot. A szatócsé volt, két napnak előtte még tőle vette a friss almákat. Mindig kedves volt vele, mosolyogva mérte az árut. Néha még egy cukorkát is kapott tőle ajándékba, vagy egy szál virágot, hogy vigye haza szülőjének.

Egy második hang zúgott a morajba hangosan. A Wrightonék kocsisa volt. Harcsabajszerű öregúr, akit állandón követett az ecetes vörösbor illata.

- Aztá' te még nem is láttad azt a szerencsétlen Arlen lányt. Úgy zokogott, alig lehetett megérteni a beszédit. Luciferről hadovált, aszonta, elvitte hozzá a másik. Megátkozta az a striga, bizony mondom én neked.

Most egy nő sípított az elhatalmasodó zúrzavarba. Már nem lehetett fölismerni minden hangot. Túl sokan voltak és egymásba futottak a szavak. Esthernek mégis sikerült elkapnia pár fájó mondatot a sokból. Kezdte igazán megérteni, mi folyik itt. Halkan lapult egy fa mögé. Most már nem akarta, hogy észrevegyék.

- Tudtam ám én is! Rossz napon is született, emlékszem én rá. Még a hold sem volt az égen, mert nem mert előgyünni.

- Az ilyenek minden szeplőjüket egy elátkozott jólélekként kapják ám!

- Látni lehetett a szemiben, hogy mindig csak a rosszat akarja. Túl rafinált volt már az oskolában is. Meg hamis. Az is vót!

- Szerencsétlen Arlen lány... Már beteg is. Rossznyavalyát küldött rá másik, mert kileste a titkát.

- Összeszűrte a levelet az ördöggel! Sátán hetéréjének nem való, csak a máglya!

- Úgy van! Meg kell azt fogni, rosszat hoz az egész falura, ha megmarad.

- Még a végén bosszúból megdögleszti mind a jószágot, vagy elsorvasztja a vetést. Most már nem lehet azt hagyni.

Lassan elhalkult a tömeg moraja, tovább imbolyogtak a fáklyafények. Szépen sorban meneteltek az ő házuk felé, vörösarany ösvényt rajzolva az éjszaka sötétjébe. Esther már nem is nézte. A fa tövében kuporgott, szürke szoknyáját mocskolta feketére az erdei föld. Sírt. Eleinte csak csöndesen, nem mert volna hangot adni. Ha meglátják, érte jönnek. Akkor elviszik és elcitolják a templomba, hogy megmondják róla, hogy boszorkány. Nem volt még ilyen náluk, de a szomszéd megyében egyszer megfogtak ezért valakit. És azt a lányt beleveszejtették a folyóba.

Megrettenve tántorodott fel a gondolatra, lábai úgy remegtek, mintha télidőben szaladgált volna egy szál hálóingben. Rémülten pillantott újra a házuk felé, a fénykigyó már csaknem

elérte az udvar kapuját. Arca égett és vörösen izzott a sírástól. A sós könnyek már marták a szemeit.

Egy dolog foglalkoztatta most igazán, mi nem hagyhatott megnyugvást neki egy pillanatra sem. Nem mintha lehetséges lett volna ilyen helyzetben nyugalmat lennie. Legnagyobb félelme vízhangzott fejében, szomorúan és ríkatón. Egy egyszerű, rövidke kérdés volt csupán: Mi lesz most az anyjával?

Ott találja majd a csöcselék, s ha nem segíti őket, akkor talán bántani fogják. De szüleje úgysem fog mondani egyetlen szót sem, nem is tudna rosszat szólni a saját lányáról. Nem fogja azt mondani, hogy ártó lélek! Hiszen ő nem boszorkány! Legalábbis eddig nem volt az... s ha most mégis azzá lett? Akkor sem tett semmi rosszat. Nem cimborált a sátán kutyáival és nem küldött ő senkire rontást.

Félreértés az egész, tisztázni kell csupán. De nem mert volna visszamenni a városba. Túlságosan megijesztették a dühös, mocskolódó szavak, s hogy olyan emberektől kellett hallania őket, akikről nem volt életében egyetlen rossz gondolata sem. Gyűlölték őt... mindannyian. Még Anthony is ott volt, a kovács fia, akivel annyiszor játszottak együtt kiskorukban a malom melletti kukoricamezőben. És most máglyára küldte volna.

Nem. Mennie kellett, de haza többé nem lehetett.

Tántorogva kezdett hátrálni, de elakadt a sarka s hátrabucskázott. Feje nagyot koppant egy fa törzsén. Újra fölkecmergett. Alig látott a szemébe gyúlt könnyek függönyétől, de tudta, hogy nem maradhat itt. Nem találják majd a házban, úgy pedig a környékén fogják keresni.

Botladozón, levegőt alig kapva törte magát visszafelé, az erdő sűrűjébe. Veszélyes egy fiatal lánynak éjjel a vadon, tudta ő... de most a falu sokkal veszélyesebb volt. Sírva átkozta a gyönyörű jelenéseket, akik ilyen hamar s ennyire könnyen tönkretették az életét. De most már legalább tudta, hogy nem csak álmodta őket. Talán magukkal vihetnék... talán segíthetnek, ha nagyon kéri. Ha látnák... ha tudnának róla egyáltalán.

Egy hét telt már el a fáklyásmenet óta, de a boszorkányt még mindig nem lelték a faluban. Minden nap küldött ki keresőket a tiszteltes. El kellett kapni azt a tisztátalant, különben a falu látta volna kárát. Bizony, beszenyeződnek az úr szemében, ha megtorlatlanul hagynak egy ilyen szörnyűséges dolgot. Még hogy a poklok szajhája éljen közöttük... átokkal vannak sújtva mind, ha el nem kapják hamar. Kérdezték az Arlen lányt is, kérdezték a striga anyját is, de mind a kettő csak bőgni tudott, mint valami tetves viharfelhő. Azokkal nem mentek semmire, meg hát nem is lett volna hívó emberhez méltó dolog bántani őket. Azokról köztudott volt, hogy jóra való fehérszempék, megbüntetni nem az ártatlant kell, hanem a bűnöst.

De az a bizonyos bűnös nagyon jól rejtőzött az iszonyatos este óta, orrát is alig merte kidugni búvóhelyéről. Egy elhagyott erdei kápolnában húzta meg magát, közel a szomszédos városkához. Oda még kimerészkedett párszor, mert rávitte az éhség. Inni még csak tudott a közeli csermelyből, de nem tanították őt soha halat fogni vagy vadászni, másához meg nemigen juthatott a tölgyerdőben. Kimerészkedett hát alkonyat után, s a városszéli házak kiskertjeiből csent őszi almát a fákról, vagy szőlőfürtöt egy-egy lugas árnyékából. Szégyellte magát. Sosem lopott annak előtte, el is verték volna, ha valaha ilyenre adja a fejét. Dehogy adta volna ő ilyenre... s most mégis muszáj volt. Az életosztón nem engedte éhen halni.

Ruhája szakadt volt és mocskos, ugyan azt viselte, mint azon a bizonyos estén. Minden este sírt és vacogott, meztelen lábai néha már egészen elkéültek az éjjeli hidegben. Még akkor, menekülés közben hagyta el az egyik csizmáját, mikor véletlen

belegázolt a patakba. A másikat levette nappalra, s két éjjellel ezelőtt már nem találta meg ott, ahova tenni szokta. Talán valami állat vitte el, talán csak a felszökő láztól nem volt képes tisztán gondolkodni s rájönni, hova is kavarta el.

Mert rázta már a libabőr, kiverte a hideg verejték is. Egyre csak romlott az egészsége, fájdalmasba fordult csakhamar a köhögés is. Elviszi a nyavalya, ha nem keres magának egy rendes helyet és meleg ruhákat, ez egyértelmű volt.

El kellene mennie, tudta jól. Messzire, egy új városba vagy faluba és találni valami tisztességes munkát. Meglelné a helyét, mert van elég sütnivalója és a keze is ügyes. Ért a növényekhez is, füvesasszonyra meg mindenhol szükség van. De nem vitte rá a lélek, hogy távozzon. Még nem. Volt egy dolog, mi ne hagyta nyugton a lelkét, ami újra és újra visszaköszönt lázálmaiban is.

Mi lehet anyjával? Kalodába csukták? Megverték? Őt is rossz léleknek kiáltották? Azt nem bírná elviselni. Meg kell még néznie, hogy jól van-e. Tudnia kell, csak akkor lesz képes majd nyugodt szívvel itt hagyni.

A hetedik nap alkonyán határozta el magát végleg. Összehúzta magán a vékony, nappali köpenyt és véresre sebzett talpain indult visszafelé az úton. Fától fáig imbolygott a láz fájó révületében. Perceknek tűnt csupán az út. Elindult, lehunyta a szemét, s már ott is állt az otthonig vezető ösvényen. Megállj nélkül botorkált a nyílt úton, hallása távoli morajja tompult, szemeire mintha opálos függönyt vontak volna. Hunyorgón, fáradtan meredt az ismerős kis vályogházra. Égett náluk a pilács, bent mintha mozogtak volna az árnyak. Otthon van tehát az anyja? Akkor jó... csak elbúcsúzik tőle. Meg fogja érteni, hogy nem maradhat. Ad majd neki meleg ruhát és elezszi... talán vele is jön majd. Biztosan vele jön...

Nem állította meg senki. Biztosan aludt már az egész falu. Megnyugodtak a hirtelen riadalom után s most már nem is törődnek vele. Addig, amíg meg nem látják... nem szabadott meglátniuk.

Szinte beesett az ajtón. Kevésen múlt, hogy tenyerét megtámaszthatta a falon s nem bukott rögvest a padlóra. Nem is gondolt most puha ágyára, a tollas dunyhára... egyszerűen nem szabadott.

- Esther! Te jó ég, Esther!

Hisztérikusan, könnyesen remegett föl az ismerős hang, a bakfis kavargó tekintete előtt rögtön megjelent az anyai arc. Te jó ég, hogy mennyire hiányzott neki! Nem volt még olyan világ életében, hogy ne látta volna egy egész napon át, s most több mint egy hétig volt távol. Ha nem zavarja meg eszét a betegség, észrevette volna anyja szemében a féltő aggodalmat is. Most csak érezte.

Nem is sejtette, hogy milyen siralmasan néz ki. Ha így lett volna, minden bizonnyal rémesen elszégyelli magát. Arcocskájának fehér bőre csupa mocsok és karcolás volt, vörös haja gubancos boglyaként kavargott körülötte. Kevés idő telt csak el ugyan, de máris látható volt rajta a koplalás. Arca is beesett, szemeinek színe megfakult, alattuk sötét karikák húzódtak baljóslatún. Minden ízében remegett, a tekintete vöröslött a folytonos sírástól.

- Mennem kell, mert elvisznek. Ve.. velem jössz, ugye? Most... gyorsan. Hallottam őket, tűzbe akarnak vetni... nem... ugye téged nem bántottak? El kell menni... me-messzire kell...

Már nem voltak könnyei, csak hangja reszketett úgy, mint a zokogóknak szokott. Könyörgőn csuklott meg újra és újra, zavarosan, szinte értelmetlenül öskáoszban rebegett bármit, mi csak láz lepte elméjében felderengett. Az anyai kéz csitítón simított homlokra.

- Persze madárkám. Csak gyere még, gyere be ide egy pillanatra s ülj le! Se perc és összepakolom az útravalót meg a pénzt. Az kelleni fog...

Támogatva, óvón vezette be a konyhába, majd tovább. Furcsának kellett volna lennie, de Esther már olyan keveset fogott fel a külvilágból s olyannyira bízott szülőjében, hogy semmit nem talált annak.

Lehunyta a szemét egy pillanatra. Csupán egyre, mikor legközelebb kinyitotta, már mégis sötétben volt. A szagokról ismerte csak meg saját kamrájukat. Nem értette, mi történik. Az ajtóhoz botorkált, közben véletlen levert a polcra pár üvegnyi barackbefőttet. Az üvegek bántó csörömpöléssel törtek szilánkokra a kemény kőpadlón, egy éles darabka a lány meztelen talpába szaladt. Nem törődött vele. Csaknem elérte az ajtót.

Remegőn nyomta le a kilincset, egész gyöngye testében a fának feszült. Semmi... Kulcsra volt zárva. Kétségbeesett. Öklével ütötte, rekedt, elhaló hangján kiáltozott, hívta anyját, kérlelte, panaszosan szölongatta. Mindhiába. A csendesség felelt csak neki... kevéssel később pedig a dühös embermoraj.

Feje egyre tisztult, lassan felfogta a körülötte zajló történéseket. Nem akarta elhinni mégsem. Hátát vetve a könyörtelenül mozdulatlan ajtó fájának csúszott ülésbe, s azontúl nem szólt már egyetlen szót sem.

Nem szólt, nem sikoltott s nem nyögött föl fájdalmában, mikor a falubeliek megérkeztek s kirángatták a házból. Nem nézett a szemükbe s csupán akkor emelte föl fejét, mikor anyját próbálta keresni. Ő nem volt ott, pedig Esther szerette volna, még akkor is, még úgy is, hogy kiadta őt. Mégiscsak az anyja volt... aki szerette. Ugye szerette?

Jane sem volt közöttük, legalábbis nem az első sorokban. Csak az ordító, győzedelmes és dühös csöcselék tömegét látta. Ilyen sokan lankának ebben az apró faluban?

Csuklójánál fogva cibálták, többen arcul ütötték, páran belé is rúgtak. A legtöbbet ismerte. Végigvitték az egész falun, kurjongatva, mocskos és szörnyűséges dolgokat kárálva ünnepezték hihetetlen győzelmüket. Mégis voltak, akik hiányoztak a mulatók köréből. Az ablakokban látott pár felderengő arcot, szánalommal és szégyennel voltak átitatva. Talán ők nem hiszik azt róla...

A falu főterén lelökték a porba. Kérdezték, faggatták, rángatták és bántották is. Mégsem szólt semmit. Csak lehorgasztotta a fejét s üres tekintettel bámulta a mocskos kövezetet. Kicsivel később abba verték bele a homlokát.

A tárgyalását a templomban tartották, a hurcoltatás másnapján. Roskadásig voltak a székek, ilyen szenzációt még nem látott ez a kicsiny falu. Igazi boszorkányt fogtak náluk, aki most megkapja, amit érdemel. Te jó ég, de hiszen ők ismerik ezt a kis vöröst. Ez a Wells asszony gyereke... ki gondolta volna.

Sosem pásztázta még Esthert ennyi tekintet, szinte már meggyűlni érezte tőlük a bőrét. Az egész épület zsongott a hitetlenkedő, máshol gyűlölködő sutyorgástól, ujjak lendültek magasba s mutattak rá, undorodó pillantásokat kapott el akaratlan. Pedig mit tett ő?

Hamarosan lerángatták róla a ruhát s közszemlére tették póre alakját. Sebek borították a bőrét. Lila foltok és vörös horzsolások éktelenkedtek rajta mindenütt. Még megfürödni sem hagyták... most talán csakugyan boszorkánynak nézhetett ki.

A lelkész tudálékos bólogatással vizslatta szeplős hátát, az anyajegyét bal vádlíján, majd kijelentette, hogy bizony meglelte a sátán bélyegeit. Amúgy is, a lány nyelvét elvitte az ördög, mert hagyta magát elfogatni az isteni igazságszolgáltatás által.

Nincsen itt kétség, ártó bestia ez a céda, kénköves rémlények irtózatossága. Gyenge lélek, aki magába engedte a gonoszt, vagy talán már azzal együtt született. Az ítélet perceken belül meghozásra került... a tisztátalant csak a tűz válthatja meg.

Esther egyetlen szóval sem tiltakozott.

Másnapra a falunép takaros kis máglyát hordott össze a tér közepén. A fából és szénából alkotott halomból egy cölöp állt ki, hozzá durva kenderkötéssel béklyózták a boszorka háta mögé fogott csuklóit. Fekete ruhát húztak rá, rongyosat és tépettet, olyan sötétet, mint a striga férges lelke. Hiszen nem is való másmilyen hozzá!

Majd' az egész lakosság összegyűlt a rögtönzött gyilokszínház hírére. Néhányan már alig bírtak magukkal az izgalomtól, szüntelen kurjongattak, siettették a dicső eseményt.

- Tüzet neki! Mire várunk?!

- Hóhó, füstölj alá!

- Vesszen a rosszlélek!

Esther most sem nézett rájuk. Nem tudott volna. Szeme sarkából látta csupán, ahogy a szintén hollószínűbe öltözött halálhozó megjelenik a fáklyával. Keserű gondolatok kavargtak a fejében, annyira beléjük révedt, hogy szinte nem is vette észre, mikor a csuklyás a máglyára dobta a gyilkos lángot. A rakás olyan könnyen vetett lobbot, mintha csak száraz falevelekből hordták volna össze egy rekkenő nap hevén. Szikrák röppentek fel, félig szárított fa pattogott. A teret elöntötte a füstszag.

Esther alakokat látott a lángokban. Fényeseket és csodálatosakat. Túlvilágiak voltak, tisztán érezhető volt. Most már vonásaikat is képes volt kivenni... szemük színét, szemöldökük lejtését s pontosan értette a hangjukat is. Sokan voltak, százszor

is többen, mint azt gondolta volna. Előtte voltak és mégis annyira messze... egy egészen más világban.

Kapukat látott... és akkor emlékezni kezdett. Életekre, amelyek elmúltak már rég, mégis az övéi voltak.

Pár pillanat kellett csupán s a narancsvörösben táncoló nyelvek olyan magasra csapta, hogy hevük máris perzselni kezdte a lány arcát. Pár másodpercre telt csupán, hogy lángra kapjon a fekete vászonszoknya is. Még vagy tűzbe, hogy főlhangozzon az első sikoly. Legalább egy perc volt, mire az utolsó is elhalt.

Itt ér hát véget a mesém, s itt kezdődik el Esther igazi története. Az én történetem.

Talán egyszerűbben érthető, ha így fogalmazok: annak a lánynak a története, aki valaha voltam. Mert bizony, én voltam Esther Wells, és én voltam még megannyi másik élet is, ki a világ mocskában taposott az évek százai során. Nem egyszer voltam üldözött, de nem lettem soha többé megégetett. Azt nem hagytam. Persze segített a civilizált idők eljövetele is, mikor a boszorkányüldözések kifutottak addigi dívatjukból.

Mesélhetnék még másról is, bemutatnám ezer és egy saját példán a halandók világának szennységét, de erre a célra talán ennyi is megfelelt. Persze egy történet nem adja vissza a félelmet... a csalódottságot... a lángokba mart fájdalmat. Azok az enyémekek maradnak s megannyi szerencsétlenül járt sorstársamé, kik áldozatává váltak az értelmetlen csordaszellemnek, csak mert többet tudtak másoknál.

Hogy ki vagyok most? Ha ez megválaszol bármi kérdést, a nevem jelenleg Lauren Williams. Egy egyszerű tisztán látó, kinek megvan az a furcsa szokása, hogy minden egyes év ugyan azon napján egy szál margarétát hagy Earl Soham főterén.

Szén

Az elhallgatott maja kódexek

A közelmúltban megkereste szerkesztőségünket dr. Romtóthy Béla, egy ismert magyar egyetem bölcsészettudományi karának docense. Egy hosszabb személyes beszélgetés során olyan információkat tárt elénk, amelyek, ha napvilágra kerülnek – nyugodtan mondhatjuk – alapjaiban rendíthetik meg a mai történetészek által elfogadott tudományos dogmákat. A következőkben ennek a több órás beszélgetésnek egy rövidített változatát közöljük.

Lidércfény (LF): - *Mivel foglalkozik az egyetemen, Romtóthy úr?*

dr. Romtóthy Béla (RB): - Az egyetem bölcsészettudományi karán oktatok régészetet, immáron már 25 esztendeje. A fő érdeklődési területem a szaduceus ofiológia.

LF: - *Hogyan talált rá az oldalunkra?*

RB: - A Google kereső segítségével. Olyan magyar weboldalt kerestem, ahol konspiratológiával foglalkozó írásokat olvashatok, és a Google előkelő helyen hozta az Önök oldalát. Elolvastam a Kovács Emil kollégámmal készített interjút, majd személyesen is felkerestem Emilt (nem volt nehéz, ugyanis a szomszédos irodában dolgozik). Ő biztosított arról, hogy Önökben a határtudományok kiváló ismerőit tisztelhetem.

LF: - *Mi indította arra Önt, aki láthatóan egy komoly tudóember, hogy konspiratológiával kezdjen foglalkozni?*

RB: - Olyan információknak jutottam a birtokába, amelyek megingatták az általam ismert történelemtudományba vetett

hitet. Ezért szakértőket kerestem, és mivel az Önök oldala országosan ismert, és írásaik alapján a téma komoly ismerői, ezért kerestem fel Önöket.

LF: - *Köszönjük a belénk vetett bizalmat! Milyen információkról van szó?*

RB: - Olyan régészeti leletekről, amelyek valódinak látszanak, kiállják a tudományos vizsgálatok próbáját, mégis ellenkeznek a manapság általánosan elfogadott nézetekkel.

LF: - *Hogyan jutott hozzá ezekhez az információkhoz?*

RB: - Az egyetemen felkeresett egy magas, szakállas fiatalember, aki valódi nevét nem volt hajlandó elárulni, ezért az internetes álnévem, az El33t H4xxor néven mutatkozott be. Annyi azért kiderült a bemutatkozásából, hogy programtervező informatikus hallgató a természettudományi karon. Ez a fiatalember nemrégiben sikeresen feltört egy amerikai kormányzati szervert, és érzékeny anyagokat töltött le róla. Mivel az anyagban foglaltakat nem tudta értelmezni – bár az világos volt számára, hogy fontos lehet –, ezért kerestem fel engem, a régészeti témák szakértőjét.

LF: - *Milyen módon jutott be a hacker az említett szerverre?*

RB: - Én nem igazán értek a témához, de mintha valami olyasmit mondott volna, hogy a tst netrc sérülékenységet használta ki.

LF: - *Igen, ez egy ismert hátsó kapu, furcsa, hogy pont egy*

amerikai kormányzati szerveren nem foltozták még be.

RB: - Ehhez Önök jobban értenek, mint én [nevet]. Nos, amit az említett informatikus hallgatótól megkaptam, az egy régészeti feltárás teljes dokumentációs anyaga volt. Egy amerikai egyetem régészeti tanszéke víz alatti kutatásokat folytató Bermuda közelében, régi spanyol hajók roncsait keresték. A leírás szerint érdekes leletekre bukkantak, többek között egy, még a 40-es évek végén eltűnt Tudor IV utasszállító gép maradványaira, egy második világháborús német tengeralattjáró roncsaira, és persze találtak egy elsüllyedt spanyol hajót is – a történet szempontjából ez a lelet lesz igazán fontos. Nem volt veszélytelen a kutatás: egy napon például rálelték egy fémdarabra, amely a tengerfenéken pihent. Ezt első ránézésre spanyol ágyúnak vélték, és csak amikor megtisztították, akkor derült ki, hogy egy még éles, második világháborús repülőbombát találtak!

LF: - Szerencse, hogy nem robbant fel!

RB: - Igen, isteni szerencse. Tűzserезeket kellett hívni a bombához, akik a tengeren sikeresen felrobbantották azt. A katonai tűzserезekkel érkezett egy amerikai kormányzati tisztviselő is – a dokumentációból kiderült a neve: Patrick Brennan –, aki kíváncsiságból megnézte a többi leletet is. Miután meglátta, hogy miibe botlottak a régészek, azonnal a FEMA hatáskörébe vonta a kutatást. Persze a régészeket nem kergették el a helyszínről, hiszen szükség volt a kimagasló szaktudásukra a feltárások során, viszont szigorú titoktartásra kötelezték őket. Így kerülhetett a jelentés az említett kormányzati szerverre, és ezért nem találkozhattunk még vele a régészeti publikációk között.

LF: - Mit találtak a régészek a spanyol hajón, mi volt az, ami az amerikai kormányt ilyen lépésekre készítette?

RB: - Egyrészt megvoltak az ilyenkor szokásos leletek: az indiánoktól elvett aranytárgyak, korabeli használati eszközök, fegyverek stb. Természetesen ezek is felbecsülhetetlen értéket képviselnek mind pénzben, mind tudományosan. Másrészt találtak az egyik kabinban egy méretes faladát, amely túlélte a tenger alatt eltöltött évszázadokat. A bűvárok felhozták a hajó fedélzetére, felfeszítették, és ekkor egy hermetikusan lezárt fémláda került eléjük. A fémládat is kinyitották, és hihetetlen dolgokra leltek. Először egy spanyol pap, az 1500-as években élt Gonzales atya naplója került a kezükbe, majd több eredeti maja kódex következett! Elkezdtek vizsgálni a leleteket, de nem sokkal később felszínre került a már említett, fel nem robbant bomba, és hívták a tűzserезeket. A többit már tudjuk: a kormány hatáskörébe vonta és szigorúan titkosnak minősítette a projektet.

LF: - Az atya naplója és a kódexek ott voltak az El33t H4xor által megszerzett anyagok között?

RB: - Természetesen, a naplót és a kódexeket beszkenelték a régészek, és csatolták a feltárási jegyzőkönyvekhez! Mikor megláttam, mi található a dokumentumok között, minden egyéb teendőmet félretéve azok vizsgálatába fogtam.

LF: - Mire jutottak a vizsgálat során?

RB: - Az atya naplója spanyol nyelven íródott. Felkerestem kollégámat, Apátvégi Károlyt, aki a spanyol tanszék oktatója, és segítségével lefordítottuk a naplót. Az írás tanúsága szerint az atya sokat tartózkodott az indiánok között, megismerte nyelvüket és írásukat, és valahogyan szert tett legalább tíz eredeti maja kódexre. Úgy látszik, hogy ő nem volt olyan beszűkült gondolkodású, mint például Diego de Landa püspök, aki megsemmisíttette a maják kódexeit, ezzel hihetetlen kulturális károkat okozva. Gonzales atya ehelyett inkább megszerette volna őrizni az utókor számára a maják tudását, és feltette az általa birtokolt kódexeket egy Spanyolország felé

tartó hajóra. Kiváló, a tudományt tiszteletben tartó elme volt! Valószínűleg ő is a hajón tartózkodott, amikor az elsüllyedt egy viharban. Kiváló tudóst veszített vele a világ.

LF: - Úgy tudom, hogy a tudósok szerint összesen négy maja kódex maradt ránk a spanyolok könyvégetése után.

RB: - Így igaz. Gondolom, Önök számára is világos, hogy milyen tudományos értéket képvisel tíz, épségben előkerült kódex.

LF: - A maja írásokat sikerült-e megfejteniük?

RB: - Ez már egy kicsit keményebb dió volt, ugyanis a magyar egyetemeken nem ismerek olyan kutatót, aki el tudná olvasni a maják külsőre a hieroglifákhoz hasonló írását. Ezért Apátvégi úr felkereste spanyol ismerőseit, és segítségükkel rátalált a Valladolid-i egyetemen oktató Pedro Ramirez professzorra, aki kiválóan ismeri a maja kultúrát. E-mailen keresztül elküldtük neki az anyagot, és ő két hét alatt lefordította a szövegeket. Ezek egy része vallási szöveg volt, más része pedig gazdasági feljegyzés, például arról, hogy hol és mennyi kukoricát vetettek az indiánok. Természetesen ezen írások is felbecsülhetetlen tudományos értékkel bírnak. De volt köztük egy olyan kódex, melynek tartalma alapjaiban változtathatja meg a történelemről alkotott képünket!

LF: - Miről szól ez a kódex?

RB: - Idegen lényekről! Arról, hogy hogyan tettek látogatást Földünkön idegen lények, nem sokkal azelőtt, hogy a spanyolok Amerikába érkeztek volna! Ezek a lények felvették a kapcsolatot az indiánokkal, megtanulták nyelvüket, és megtanították őket különböző, az akkori szintet messze meghaladó dolgokra. A kódex készítői a történetet színes rajzokkal illusztrálták, így arról is képet alkothatunk, hogy hogyan néztek ki a földönkívüliek és hogy milyen járművekkel közlekedtek. Magas, szőke hajú alakokat és csészealj-szerű szerkezeteket láthatunk a képeken. A szöveg alapján azt is elmondhatjuk, hogy idegen létükre sokkal emberségesebben viselkedtek az indiánokkal, mint az utánuk nem sokkal megjelenő spanyol konkvisztádorok.

LF: - Mit szólt ehhez Ramirez professzor?

RB: - Először hihetetlennek találta a dolgot, de szerencsére a professzorban igazi tudóst tisztelhetünk, így nem hallgatta el előlünk az információkat. A kódexeket eredetiben sajnos nem tudjuk megvizsgálni – valószínűleg egy olyan raktár mélyén hevernek, mint amelyet az egyik Indiana Jones film végén láthattunk – de azt a professzor is tudja, hogy ennyire meggyőző hamisítványok készítése – épp azért, mert nagyon keveset tudunk a majákról – szinte lehetetlen. Így hát ő is elfogadta, hogy a kódex tartalma valós.

LF: - Nem lehetséges, hogy a maják között is voltak afféle sci-fi írók, és csak egy maja író képzeletének szüleményét olvashatjuk a kódexben?

RB: - Nem tartom valószínűnek.

LF: - Mire készülnek a lefordított anyaggal?

RB: - Szeretnénk minél szélesebb körben ismertté tenni, hogy a szakma és a nagyvilág is megismerhesse ezt a tudományos szenzációt. A témához kapcsolódó honlapot hozunk létre az interneten, és elküldjük az anyagot e-mailen keresztül a témával foglalkozó tudósoknak is.

LF: - Nem tartják veszélyesnek ezt a lépést?

RB: - Lehet, hogy veszélyes, amire készülünk, de úgy gondolom, hogy egy tudós nem cselekedhet másképp.

LF: - Kedves Romtóthy úr, nagyon köszönöm, hogy megtisztelt bennünket megkeresésével, és remélem, hogy majd a jövőben is beszélgethetünk a maják történetéről.

RB: - Én is köszönöm a lehetőséget!

Kapitány

Mag hó alatt

Fogta kalász,
S növelte szár,
Mi a széllel
Táncolva jár.

Vesztett kalász,
Vesztett a szár
S perdült a mag
Kaszád nyomán.

Mély hó alatt
Egyszem maradt,
S majd fölfakad
Talán.

Kétvirág

Eltört hárfa

Eltört a hárfa,
Elszakadtak a húrok.
Nem szól a hangok lágya,
A fa keret is nyúzott.
Régen, ha szél érintette,
Lágyan szólt akkor is.
Ha senki nem pengette,
Hallhattad te is!
Most vihar verte,
s széttört.
Hangokat nem érzem,
Nem hallom őt!

Hiányzik hangod hangja,
Az a pokoli, mennyei manna.
Sugárzó hangok legfőbb angyala,
Legrosszabb poklok legfőbb démona.

Idők múltán meg javítottak,
De sose voltál, ki akkor,
Amikor rajtad ujjak játszottak,
Most fent heversz a padláson.
Rajtad szőnek pókhálót,
Már csak rovarláb, mi rajtad játszik,
Mollokba sírsz. Hiába is.

adamsoul_96

Bádog-émlék

Nedvesen hullámozó bádogtető alatt
krétával rajzolt ugróiskola a tér,
a cipőtalpamra rágógumi ragad,
saját univerzumom fültől fülig ér.

Hosszú copfom kék nejlonszalagot reptet,
szeretettel fonta bele édesanyám,
reggel pöttyös bögréből iszom a tejet,
darázs koppan nagyot a konyha ablakán.

A sarki péknél sorba állok héthússzal,
ott kapható frissen sült ropogós kenyér,
illata száll, eltűnik a cipó sarka,
mire szeleburdi lábam hazáig ér.

Játszótéren kőszegélyű homokozó,
vashintán súlyosan leng a múltó idő,
gazdát cserél néhány színes üveggolyó,
ha a Nap felé tartod, látszik a jövő.

Boszorka

Ha Chuck Norris megérkezik

Ha Chuck Norris megérkezik
A szilaj, fehér lován,
Messze fut sok bűnöző,
A kövér és a sovány.

Jobb kezében hatlövetű,
Ökle, mint az acél,
Ha bemutatja állkapcsodnak,
Nem leszel oly kacér!

Lehet nálad golyószóró,
Csak légy piszok neki,
Esélyed biz mínusz lehet,
A tár hiába teli.

Rúgása a Holdról látszik,
Retteg a sok UFO,
Elkerülük ők a Földet,
Ne legyen itt dugó!

Menekül a drogbáró is,
Fut már a sok zsvány,
Mert Chuck Norris fejrúgása
Minden csak nem silány.

S lehetsz kemény, mint az acél,
A mamád kéred hamar...
Ám azt is gyorsan elfelejted,
Ha nyakadon ő csavar.

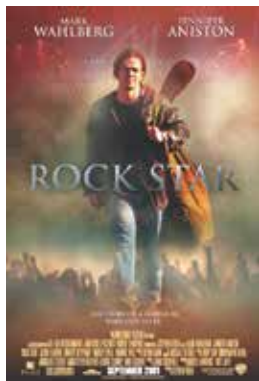
Jobban jársz, ha jó útra térsz,
S nem leszel oly kacér,
Előbb-utóbb sitten rohadsz,
Mert Chuck Norris elér!

Norton

Mozimorzszák - filmaprólék

Rocksztár / Rock Star

Amerikai zenés vígjáték, dráma (2001)

Igaz, nem egy mostani film, de mivel a rock az örök, továbbá „amíg a Föld kerek, mindig lesznek rockerek”, ezért ez a film sem évül el. **Chris „Izzy” Cole (Mark Wahlberg)** szabadidejében egy Steel Dragon tribute banda, a Blood Pollution énekes frontembere, ám civilben fénymásológépeket javít. Barátnője, **Emily Poule (Jennifer Aniston)** menedzseli a zenekart – fellépéseket szervez, pólókat, CD-ket, szórólapokat, kitézőket készítet. Az egyik fellépésen Chris és **Rob Malcolm (Timothy Olyphant)**, a banda egyik gitárosa durván összekapnak, mert Rob nem pontosan úgy játssza a Stand Up című számot, ahogyan azt az eredeti zenekar gitárosa. Ezt követően Christ közös megegyezéssel kirakják a zenekarból, mivel a többiek nem csak egy „másolat” szeretnének lenni, hanem saját nótákat is fel akarnak venni a repertoárba. Chrissel tart természetesen Emily is.

Másnap Christ felhívja **Kirk Cuddy (Dominic West)**, a Steel Dragon frontembere azzal az ajánlattal, hogy menjen el hozzájuk egy válogatásra, mivel a Steel Dragon énekes, **Bobby Beers (Jason Flemyng)** szólókarrierbe kezd, így szükségük van egy új énekesre. Chris napokon belül egy örült, különös világban találja magát, istenített rockbandájának tagjai között. A fellépések, turnék alatt azonban rá kell jönnie, ez a világ nem egészen olyan, mint képzelte.

A film szerves részét képezi természetesen a zene, amelyet érdemes a filmtől külön is beszerezni, mert igazán remek rocknótákat sikerült megírni a zeneszerzőknek, amelyek hatalmasat dobnak a filmélményen.

Rémálom az Elm utcában / A Nightmare on Elm Street

Amerikai misztikus horror, thriller (2010)

Újabban hálivúdiban eléggé rászoktak a különböző remake-ekre, meg rebootokra. Legtöbbjük pusztán a látványvilágot, a vizuális effekteket igyekeznek a mai kor igényeihez illeszteni, míg az eredeti történetet megcsonkítják, jelentősen átírják.

A 2010-es Rémálom azonban elég jól visszaadja az 1984-es eredeti hangulatát, bár a történetbe itt-ott ebben is belenyúltak. **Freddy Krueger** emblematis, **Robert Englund** által 6 részen át megformált figuráját 2010-ben **Jackie Earle Haley** vette át. A főszereplő fiatal lány keresztnéve megmaradt, míg családneve Thompson-ról Holbrook-ra változott. **Nancy** szerepében így most **Rooney Mara**-t láthatjuk, míg az eredetit **Heather Langenkamp** formálta meg. A szereplők terén névleg lényegében ennyi az egyezés, ám a történet viszonylag követi az eredetit. Ami még egyeseknek érdekes lehet, hogy **Alan Smith** szigorú, de igazságos iskolaigazgatót **Clancy Brown** alakítja (lásd: *Kurgan a Hegylakóból*, ill. *Sergeant Zim* a Csillagközi invázióból).

Többet úgy gondolom nem is érdemes mondani erről a filmről, talán még csak annyit, hogy aki kedvelte az eredetit, az ebben sem fog csalódní.

Az utolsó műszak / End of Watch

Amerikai bűnügyi akciódráma (2012)

A film két fiatal utcai rendőr napi megpróbáltatásait mutatja be dokumentarista stílusban. **Brian Taylor (Jake Gyllenhaal)** és **Mike Zavala (Michael Peña)** nem csak partnerek, hanem barátok is. Együtt járnak szórakozni, s időnként a családjaik is összejönnek. Munkájuk során szembesülhetünk a Los Angeles-i zsaruélet legkülönfélébb formáival. Van itt autósüldözés, razzia, bunyó színesbőrű bűnözővel, bandaháború, eltűnt gyerekek, megfigyelés, kigyulladt ház, kollégák segítség-

kérése, míg végül belenyúlnak valami igazán komoly bűnyübe.

Bepillantást nyerhetünk a rendőrség mindennapjaiba is, az eligazítástól kezdve, a kiténtetéseken, a papírmunka végzésén át a másik megtréfálásáig. Mindeközben természetesen megismerhetjük a főszereplők magánéletét is. Mélyenszántó, komoly beszélgetések és vicces történetek járőrözés közben, bulik, gyermekáldás, menyegző, temetés.

Nem egy kifejezetten vidám film, s a dokumentarista stílus miatt időnként elég kemény szembesülni a történésekkel.

Straight A's

Amerikai vígjáték, dráma (2013)

Vajon mi történik, ha egy testvérpár mindkét tagja ugyanabba a nőbe lesz szerelmes, ám a fiatalabbik alkohol és drogproblémák miatt elköltözik, majd hosszú évek múltán újra felbukkan? Milyen ízt ad még ehhez, hogy időközben a bátyja feleségül vette a nőt, s gyermekeik születtek, ám valamiért mégsem igazán boldogok, édesapjuk pedig Alzheimer kóros lett? Nagyjából ezeket a kérdéseket boncolgatja a film.

Scott (Ryan Phillippe) egy lovon érkezik **Katherine**-ékhez (**Anna Paquin**), amikor annak gyermekei épp kedvenc békájukat temetik, s bátyja, **William (Luke Wilson)** az ország másik felében van üzleti úton. A gyerekek, **Charles (Riley Thomas Stewart)** és **Gracie (Ursula Parker)** gyorsan a szívéjükbe zárják nagybátyjukat, mert bár Scott még mindig függő, mégis elkezd velük törődni, ahogyan **Katherine**-nel is. Csinál persze pár balhét is, amelyekért aztán elnézést kér. Meglátogatja édesapját, aki nem ismeri meg, mi több, majdnem lelövi. Mindeközben időnként halott édesanyjával társalog... Végül csak összejön a család, ám az előre látható tragédiát így sem lehet elkerülni.

Szerintem ez egy igazán jól sikerült film az emberi kapcsolatokról, s bár van benne humor, inkább keserű és mélyen megindító.

Jimmy Cartwright

MYSTERIOUS UNIVERSE – AZ OLIGARCHA VÉRVONALA

A legújabb, Mysterious Universe világán játszódó történeteket tartalmazó antológiát szeretném a figyelmetekbe ajánlani.

Az igényes, keményfedeles kiadásban megjelent kötet nyolc írást foglal magában, mely több mint ezer év történelmébe nyújt bepillantást a közeli jövőtől kezdve egészen a 30. századig. Olvashatunk többek közt titkos kutatásokról, időutazásról, idegen fajokkal vívott háborúkról, családi tragédiákról, régi, poros kéziratok felbukkasásáról, különös és kedvelhető hősök kalandjairól. Minden adott tehát a kellemes kikapcsolódáshoz azok számára, akik kedvelik a sci-fi történeteket.

A rövid bevezető után vizsgáljuk meg egyesével is a könyvben szereplő írásokat!

Alex Glover: Eva gyermekei

A kötet első novellája egy kisbolygó felszíne alá telepített kutatóbázisra repít el minket, ahol igen fejlett mesterséges intelligenciával rendelkező fegyverrendszereket tesztelnek a tudósok. A kutatások során az emberek számára éppen csak elviselhető környezetben komoly erkölcsi kérdések merülnek fel némi bibliai párhuzammal vegyítve, elgondolkozhatunk a teremtők és a teremtmények bonyolult viszonyán is, de Mysterious Universe nem az a hely, ahol a hasonló kérdésekre adott válaszok megnyugvással töltenek el.

P. J. Morrison – M. Long: A nemzet virtusa

A két jól ismert lidércfényes alkotó közös írása most sem okozott nekem csalódást. Sikítva röhögtem a majdnem művészettörténész főhős és afrohun segítőtje által átélt viszonytagokon, akik nem kevesebbre vállalkoztak, mint vissza-

szerezni a Nemzeti dal eredeti példányát a Budapestet megszálló araboktól. Innentől pedig elszabadult a pokol...

Patrick J. Morrison: Az oligarcha vérvonala

Az előző novellával ellentétben ez a történet igen komor hangulatú. Egy befolyásos oligarcha, Roger Rothery családi tragédiájának lehetünk tanúi. Hiába fejlődött sokat a technika, a gazdaság és a tudomány, a családi boldogság még a leggazdagabbak számára is elérhetetlen vágyalom maradt. A csodás elemeket sem nélkülöző, magas technikai fejlettséggel rendelkező környezetben élő embereket is még mindig a gyűlölet, a gyanakvás és a bosszú motiválja.

Eva Fulrice: Doktor Faustus hagyatéka

Vajon van-e még szükség grafológusokra egy olyan világban, ahol a kézírással készített szövegek ritka régészeti leletnek számítanak? Mekkora bonyodalmakat képes okozni egy régi kézirat, ha előkerül a szekrény mélyéről? Milyen hatással lehet egy 16. századi drámaíró, Christopher Marlowe egyik darabja a távoli jövőben élő emberek életére? Érdekes válaszokat kaphatunk ezekre a kérdésekre a történet elolvasása után.

Andrew Fiddler: P-modell

Ebben a novellában Gregory Harper mentál-napló bejegyzéseit ismerhetjük meg, melyekből kiderül, hogyan szállt szembe kissé lepukkant hősrünk egy pedofilok igényeit kielégítő nagyvállalattal, miközben egyedül házsártos személyiséggel rendelkező gitárjának segítségével számíthatott. A pörgős cselekmény mellett különösen tetszett az önirónia, amivel a főszereplő kommentálta az eseményeket. Feltételezem, alakja később is fel fog bukkanni még más kötetek lapjain.

Dwayne Hudson: Igazság, mely álarcot hord

Nem könnyű eldönteni, mi az igazság a 29. századi omladozó Bizánci Birodalomban, ahol a császári propaganda lényegesebb a valóságnál. Ez a feladat még Christophe Beck számára sem egyszerű, aki személyesen felel a birodalmi hírek megfelelő közléséért. Körülötte semmi sem az, aminek látszik, és valójában minden nézőpont kérdése, a tények pedig olykor rákényszerítik a (kedvelhető és némi humorral megformált) szereplőket, hogy alaposan átgondolják a világról alkotott eddigi képüket.

Mickey Long: Robbanás Vlagyivosztk felett

Mickey Long önálló novellájából sem hiányzik az elborult humor és a frappáns szóviccek. Sokat nevettem a szerencsétlen úrkalandor, Kelvin Grandvel kalandjain, aki egy kicsit emlékeztetett Harry Harrison Rozsdamentes Acélpatkányára.

Anthony Sheenard: Hogyan piszkáljunk bele gátlástalanul a múltba, avagy miért rángattam meg Lao-ce szakállát?

Az időutazás és a mértéktelen alkoholfogyasztás nem a legjobb kombináció. Ezt York Ketchikan, Mysterious Universe egyik legismertebb kalandora is kénytelen volt belátni, miután két barátjával részegen elugrott a múltba megbizonyosodni arról, hogy Lao-ce valóban létező személy volt-e. A kötet zárásaként könnyed, jó humorral fűszerezett novellát olvashatunk a MU világának egyik megalkotójától.

Összességében nekem tetszett ez a könyv. Az egyes novellák cselekménye izgalmasan, érdekfeszítően lett felépítve, és a humor sem hiányzott a történetekből. Ráadásul a kötet alkotói arra is figyelmet fordítottak, hogy az adott világ sajátosságait nem ismerő olvasó se érezze magát elveszítettnek, és hozzáférjen az éppen zajló események megértéséhez szükséges információkhoz.

Reméljük, a közeljövőben is számíthatunk majd hasonló színvonalú MU antológiák megjelenésére.

Ida